

ОСТА ИСТИНА

ЛИСТ УДРУЖЕЊА ПОРОДИЦА КИДНАПОВАНИХ И НЕСТАЛИХ ЛИЦА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ ГОДИНА VIII

БРОЈ

30

МОНСТРУМИ

Како наћи одговарајућу реч која би осликала монструозно понашање припадника ОВК који су касепећи људе згртали милионе евра продајући богаташима органе заробљених Срба. После сведочења заштићеног сведока у истрази о случају жута кућа и изјави датој у српском Тужилаштву за ратне злочине он је јавно пред камерама описао свој бестијални чин над једним заробљеним Србином, човек остаје у шоку. Без речи смо и могућности да схватимо да је такав вид варварства и монструозности могућ у данашњем времену. Кад вам неко из ОВК мирним гласом опише да је отетог Србина затвореника ставио на сто и да су позвана два војна полицајца (опет ОВК) да га држе а доктор рутински прилазио “пацијенту” цепао му мајицу и наређивао сведоку да почне да га сече од гркљана до стомака, па до ребара, када описује да је крв шикљала на све стране, а доктор чекао са кутијом за “паковање” срца, неминовно је да се нађете у стању тоталног шока. То нормалан човек не може ни да замисли, нити слуша, а камоли да помисли да касапи живог полусвесног човека.

Овај заштићени сведок, припадник ОВК страхујући да ће га Тачијеви људи ликвидирати као и многе сведоке до сада мада му је верно служио, али је и много тога видео и чинио по његовој директиви, налази се под строгим мерама безбедности у Србији где се својевољно склонио. Каже да сада не може мирно да спава. Чује крике, јауке, привиђају му се призори његових недела. Да ли се бар сада запита како је родитељима, деци, супругама страдалника. Како су они доживели његову монструозну причу? Чују ли они у бесаним ноћима вапаје својих отетих који су завршили у албанским казаматима? Страшно је то да страшније не може бити.

А то што је за све злочине Дик Марти упро прст у Тачија, породицама не значи ништа, јер он и даље ужива у благодетима своје власти. Опила га је моћ и властољубље, осећа се недодирљивим, чак се и подсмева истражиоцу негирајући умешаност у крвави бизнис који је цветао, а сведоци смо и данас је и те како присутан у наставку злочина у приштинском “Медикусу”,

Бојимо се да се овим одуговлачењем са истрагом о трговини људским органима злочини свесно гурају у заборав. Пребацује се надлежност с једне институције на другу, па је општи утисак да истрага тапка у месту. Мало ко из европских институција размишља како је родбини и хоће ли са оваквом динамиком они дочекати да сазнају истину.

М.М.К.

**Удружење породица
киднапованих и несталих
лица на Косову и Метохији**

Главни и одговорни уредник
Миљана М. Комаревић

Компјутерска обрада
и
Штампа
“ИН” Земун

Тираж 1200 ком

Председник Удружења
Верица Томановић

Секретар Удружења
Олгица Божанић

Уређивачки одбор
Миланка Петровић
Павле Костић
Драгана Мајсторовић
Гордана Ристић
Бранкица Антић
Милорад Трифуновић
Негован Маврић
Велибор Ађанчић

* * *

Први број часописа изашао је 31.
августа 2004. године,
излази тромесечно.

Часопис је објављен уз свесрдну
помоћ Канцеларије за Косово и
Метохију и ЕПС ЈП ПК Косово
Обилић

Часопис је бесплатан
текући рачун:
205-22276-93

Комерцијална банка А.Д. Београд

e-mail:udruzenjekidnest@yahoo.com
www.udruzenjeporodica.org.rs

ОНИ СУ ЖРТВЕ ТЕРОРА

Антић Златко, Иван Мајсторовић, Предраг Поповић, Марјан Дедић, Горан Миливојевић, Владимир Младеновић, Срђан Јоцић, Давор Ристић, Славка Пауновић, Љубисав Биочанин, Младен Мирић, Вера Шкрипац, Радош Виријевић, Часлав Томић, Светомир Микић, Драган Стевановић, Лука Петрушић, Душан Божићевић, Станомир Јанићевић, Ненад Лазић, Војин Асовић, Радован Дајић, Слободан Јањић, Дејан Стоилковић, Драгољуб Воштић, Петар Поповић, Мирко Буха, Миле Буљевић, Момчило Милић, Душан Ађанчић, Зоран Марковић, Драган Петровић, Бранко Чупић, Драган Стојковић, Вишеслав Ристић, Бранко Марковић, Мирослав Машуловић, Ђорђе Цвијановић, Драган Доганчић, Жарко Стаменковић, Круна Забуновић, Слободан Пејчиновић, Станко Чунгуревић, Владимир Ђокић, Момчило и Сретенка Пумпаловић, Мирослав Вукелић, Костићи, Небојша Ђуричић, Нехат Рухани, Бојан Цветковић, Браћа Крстић, Боривоје Павловић, Стамен Генев, Илија Илић, Фахрудин Садула, Божидар Огаревић, Марко и Цвета Николић, Трајко Станковић, Филип Гојковић, Азем Исаку, Богдан Радевић, Драган Ковачевић, Властимир Стевановић, Велизар Ивановић, Ненад Прусац, Предраг Бојовић, Александар Симовић, Рајко Миленковић, Зоран Рајичић, Василије Милосављевић, Ђорђе Ђорић, Бардуљ Јахја, Небојша Петковић, Бранислав Грујић, Властимир Вуканић, Драган Вукмировић, Срђан Витошевић, Жарко Филиповић, Тодор Живковић, Славиша Издерић, Иван Челић, Петрија Пиљевић, Раде Будимир, Томислав Аџић, Никола Јовановић, Шерафедин Ајети, Вељко Марковић, Мирослав Трифуновић, Петар Ађанчић, Душан Мурганић, Горан Маринковић, Ивица Јовановић, Недељко Шутаковић, Јовица и Драгомир Ђукановић, Светислав Јакшић, Драган Вучетић, Милица Векић, Милорад Аврамовић, Отац Харитон, Томислав Баљошевић, Четворица Божанића, Лидија Омерагић, Војислав Мартиновић, Иван Булатовић, Жарко Перовић, Срђан Тасић, Тихомир Стојановић, Василије Сенић, Миодраг Станковић, Љубомир Кнежевић, Ранко Перенић, Радован Раднић, Вељко Фолић, Миодраг Лазић, Станко Шарановић, Дејан Васовић, Крунислав Јошановић, Светомир Димић, Александар Тодоровски, проф.др Андрија Томановић, Марјан Мелонаши, Момчило Ристановић, Предраг Ивковић, Светомир Миленковић, Никола Ристић, Методије Халауска, Стојковићи, Ненад Ремиштар, Зоран Недељковић, Дејан Костић, Миодраг Обрадовић, Драган Бурчић, Срђан Стојковић, Драган Ратковић, Раденко Зоговић, Синиша Казић, Веселин Лазић

Златко Антић

28. јун 1999. године

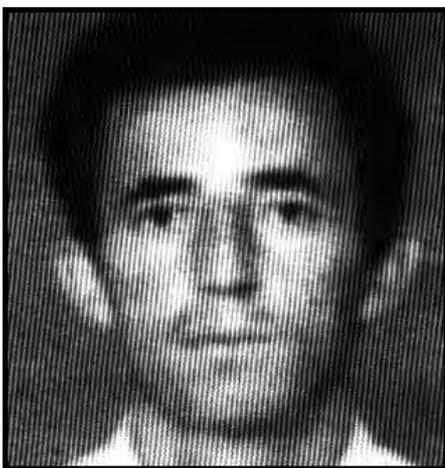
Породици Антић киднаповање њиховог Златка (35) из Призрена потврдиле су комшије које су заједно са њим неко време боравиле у затвору ОВК. Обавестили су их да је првобитно је одведен на информативни разговор, па у притвор али се одатле никада није вратио. Све ове године његова породица безуспешно покушава да сазна шта се са њим десило, али ни до данас нису у сазнању нових детаља, нису макли од почетка.

Иван Мајсторовић

19. август 1999. године

Од почетка дана тог 19. августа породици Мајсторовић је све кренуло по злу. Избачени су из стана, а њихов син Иван Мајсторовић (17) кренуо је са породичним пријатељем ка Србији из правца Подујева. Око 11 сати су на том путу последњи пут виђени. Били су лак плен јер од Подујева у правцу ка Србији ишли су само Срби који су напуштали Косово. До данашњег дана ни о Ивану, а ни Драгану ништа се конкретно не зна. У дугогодишњем трагању породице су се наслушале разних прича, али ни једна није потврђена.

Предраг Поповић

20. август 1999. године

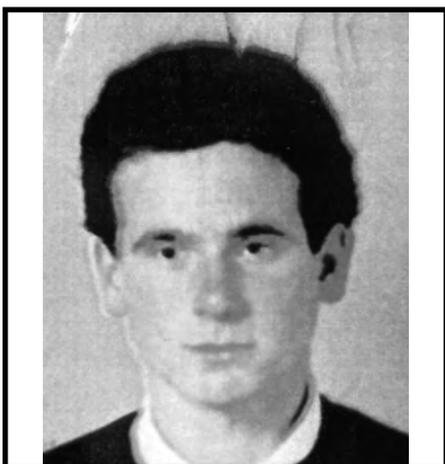
Припадници ОВК отели су Предрага Поповића код сеоског гробља у Доњој Брњици. Вероватно је познавао људе из кола која су се крај њега зауставила и ушао је у њих да би кренуо ка центру села. Људи који су куповали цигарете видели су да је ауто у ком је био пројуррио ка Приштини. Никада више није виђен. Од тог 20. августа породица годинама покушава да сазна било какву информацију о њему, али све је и даље безуспешно.

Марјан Дедић

отет 17. јуна 1999. године

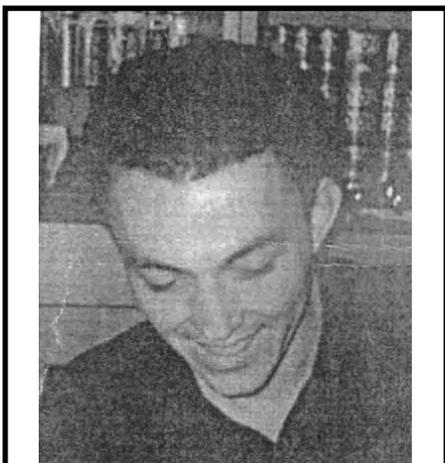
У један сат по подне у кућу Марјана Дедића из Ђаковице упала су породици два позната Албанаца, малтретирани њега, оца Миленка, а мајку Новку која је била парализована нису дирани. Везали су Марјана, угурали га у црну “ладу” и одвели га у хотел “Паштрик” где су били заточени и његови суграђани Момчило Милић и Драгутин Крстић. Његова породица и даље за њим трага и како кажу осећају моралну обавезу да расветле његову судбину. Спремни су на све да га нађу па макар то био и његов гроб.

Горан Миливојевић

23. јуни 1999. године

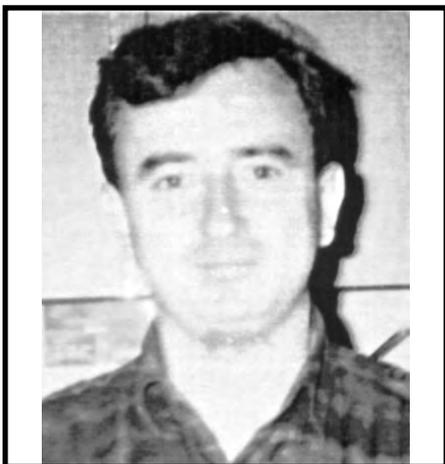
Радећи предано свој посао возач “Ужичке млекаре” Горан Миливојевић из Севојна возећи млеко нестао је на путу између Косовске Митровице и Призрена 23.јуна 1999. године. Ангажовани су извесни људи од стране директора Млекаре да истраже случај и они су дошли до података да су се у селу Душаново код Призрена налазила 94 српска заробљеника међу којима је препознат и Горан Миливојевић. У међувремену су измештени на другу локацију и од тада му се губи сваки траг.

Владан Младеновић

25.јуна 1999. године

Од 25.јуна 1999. године, Милица и Драгослав Младеновић трагали су за сином. Тада двадесетосмогодишњег Владана Младеновића из Новог Села Беговог код Вучитрна радника Фабрике поцинкованог лима отели су припадници ОВК из куће његових пријатеља Владимира и Бранимира Михајловића. Сва тројица су киднаповани и под претњом оружјем пешке одведени сеоским путем ка Горњем Судимљу. Од тог дана им се губи сваки траг, а потрага за Владаном и даље траје.

Срђан Јоцић

22.августа 1999. године

Пипадник српске полиције Срђан Јоцић(30) из села Бањска код Вучитрна путовао је колима са мајком када је дошло до квара па је морао да се заустави на путу. Убрзо су до њега дошла четворица припадника ОВК, уперили пушку у њега и одвела га. Мајка је дозивала помоћ, а један је уперео пушку у њу и запретио је да ће је убити. Остала је сама на путу поред поквареног аутомобила, а Срђана су одвели у правцу Косовске Митровице.

Душан Јочић

18.јуни 1999.године

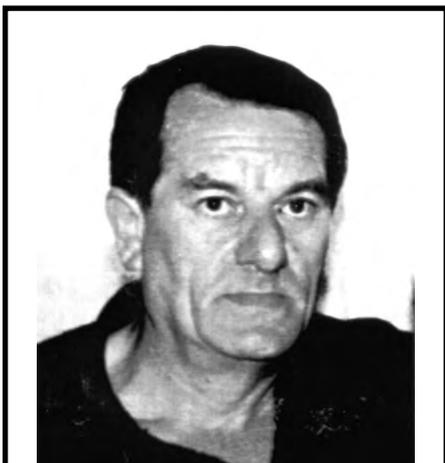
Четворица младића су испред Дома војске чекла да их због посла позову на разговор. Међу њима је био Душан Јочић(23). Стајали су на улици и причали. Албанци обучени у италијанске униформе су туда наишли, заробили их и одвели у Дом војске. Једног од њих су пустили, а Душана и два друга пребацили у штампарију Дугађини. Породици је речено да је он са Драганом Дашићем(35) и Мујом Адемковићем(34) пребачен у Дечане. Оно најгоре десило се 17.фебруара 2010.године када је његово тело предато породици. Сахрањен је у Косовској Митровици.

Славка Пантовић

10. јули 1999. године

У тренутку када је киднапована Славка Пантовић је имала 72 године. Страх од разуларених екстремиста показао се оправданим, јер је и она као на десетине суграђана постала жртва отмичара пљачкаша који су се представили као војници ОВК. Отета је 10. јула 1999. године, неколико дана након доласка припадника мировних Међународних снага које како се показало нису били на нивоу свог задатка. Родбина још увек тражи Славку Пантовић али и Милића и Милеву Пантовић који су са њом отети.

Љубисав Биочанин

22. јуни 1999. године

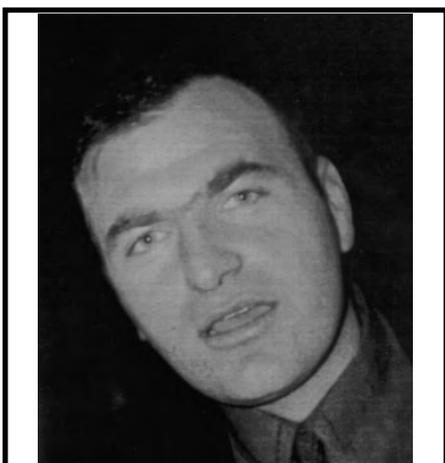
Узалуд је Злата Биочанин чекала свог супруга Љубисава(49) запосленог у криминалистичкој лабораторији у Пришини да се врати с посла. Привремено су из безбедносних разлога живели у “Гранд” хотелу на петстотинак метара удаљеног од СУП-а. На тој релацији он је нестао. Прошло је тринаест година од дана кад му се изгубио сваки траг и од тада се ништа није у сазнању истине променило.

Младен Мирић

29. јуни 1999. године

Сликар Младен Мирић је намеравао да оде у Призрен да узме своје слике и остале уметнине које је тамо оставио. Стигао је у Грачаницу на прославу Видовдана, а дан касније је требало да отпутује у пратњи КФОР-а кући. Поново се из Грачанице враћа у Приштину да тамо преноћи. Ујутро 29. јуна креће за Грачаницу у коју никада није стигао. Од тада му се губи траг. Појавила се информација из Сан Франциска да је августа 1999 виђен у Албанији у месту Кукс, али није било прилике да се то провери.

Давор Ристић

23. јуни 1999. године

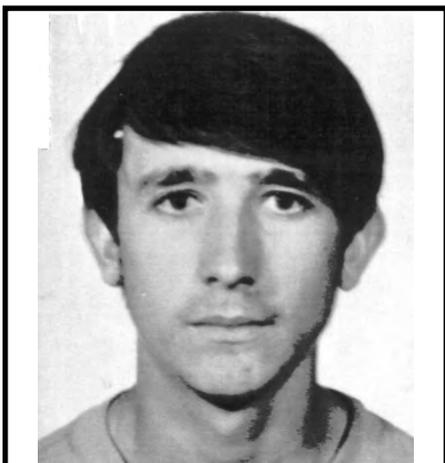
Навршила се и тринаеста година трагања за отетим Давором Ристићем(28) из Косова Поља. Воzeћи “југо 45” ка Приштини он је нестао само дан након што је напунио 28 година. Породица је започела очајничку борбу за његов проналазак и ни једног тренутка она није престала . На жалост резултата нема. Мада су платили седам хиљада марака Србину да новац да наводно неком Албанцу који би пронашао Давора, резултат је изостао и вести о њему и даље нема.

Вера Шкрипац

11.септембар 1999. године

Скоро да је дошло до коначног договора са адвокатом Бедријем Краснићијем о продаји стана Vere Шкрипац када је 11.септембра 1999. године она отета и насилно угурана у кола киднапера. Адвоката су наводно пребили и избацили из кола у насељу Врањевац а о њој се већ тринаесту годину ништа не зна.

Радош Виријевић

23.октобар 1999.године

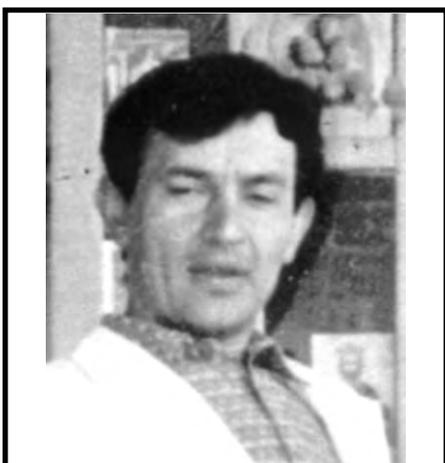
Са крова једне зграде у Косовској Митровици војници КФОР-а су гледали отмицу Радоша Виријевића 23.октобра 1999.године и нису реаговали јер су “били далеко”. Видели су како је убачен у бели комби кад је ишао на посао. Децембра исте године два војника КФОР-а препознају отмичаре, и УНМИК хапси Гзима Клинакуа, Мусу Ферикија и Јусуфа Рамаданија. Добили су по три године затвора. Казали су да су Радоша предали штабу ОВК. Судбина Виријевића је и даље непозната.

Часлав Томић

10.јуни 1999.године

Са натовареним стварима из свог приштинског стана Часлав Томић(57) власник “Том-Ком”-а је кренуо ка Србији. Камион је напуштао насеље у коме је живео око 10 сати а већ негде после 12 изгубио је везу са родбином. Његов је нестанак одмах пријављен КФОР-у, али ни он ни камион нису пронађени.

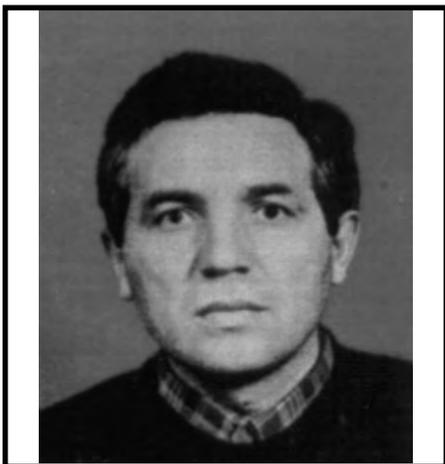
Светомир Микић

21.јул 1999.године

Тог 21.јула 1999.године Светомир Микић медицински техничар кренуо је на посао држећи српске новине у рукама. Да ли је тај знак препознавања да је Србин утицао да буде отет или је његово киднаповање планирано још раније, фамилија није успела да сазна ни до данашњег дана.

Драган Стевановић

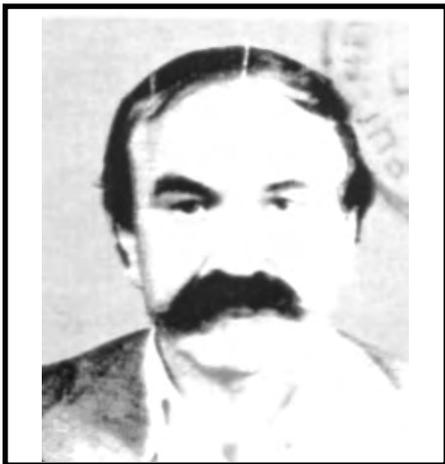
19.август 1999. године

Крећући се из Косова Поља ка Србији Драган Стевановић(41) хемијски техничар нестао је код Орлана зајдно са пријатељем Иваном. Требало је да још са двојицом људи у пратњи КФОР-а напусте Косово, али се они нису појавили те су Драган и Иван кренули сами што се показало као погрешно. Драганова супруга је добила од КФОР-а обавештење да они на контролном пункту Мердаре-Приштина нису прошли.

Лука Петрушић

17.јун 1999.године

Подгоричанин Лука Петрушић(57) и рођаци Слободан Вујачић(54) и Радмила Петрушић(54) отети су у Пећкој бањи 17.јуна 1999.године. Намеравао је Лука да рођаке пребаци из Бање у Подгорицу. С обзиром да рођаци нису спаковали све ствари одлучили су да крену рано сутрадан. Слободанова супруга је ујутро видела да нема никог од њих троје, а да су кола и трактор са стварима украдени.

Душан Богићевић

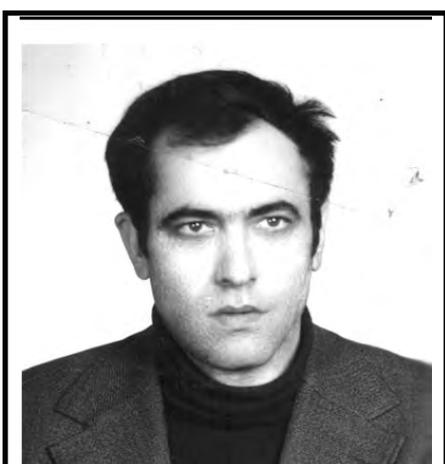
17.јуни 1999.године

Пензионер Душан Богићевић(68) киднапован је 21.јуна 1999.године испред Комбината коже и обуће у Пећи. Склонио се био у село Гораждевац, али га је тог дана нешто вукло да се види с пријатељима у Пећи. Био је код њих и кад се ноћу враћао припадници ОВК су га киднаповали и одвели у непознатом правцу. Сахрањен је у Краљеву 24.марта 2004.године.

Станомир Јанићевић

17.јуни 1999.године

Ни након 12 година потраге породица Станомира Јанићевића из Горњег Села није успела да расветли његову судбину. Убедио је супругу и децу да оду у Белу Паланку, и чврсто им обећао да ће отићи на сигурније место у село Мушниково где је боравио два дана. У повратку у Призрен нестао је и агонија Јанићевића и даље траје.

Ненад Лазић

септембар 2000.године

Са својих деветнаест година Ненад Лазић је одлучио да остане у Приштини где је рођен. Његов нестанак није одмах пријављен јер је родбина мислила да је отишао код пријатеља на неколико дана. Када су утврдили да је нестао пријавили су случај припадницима КФОР-а али успеха у његовом проналажењу није било. Ни након 12 година о њему се ништа не зна.

Војин Асовић

6.мај 1999.године

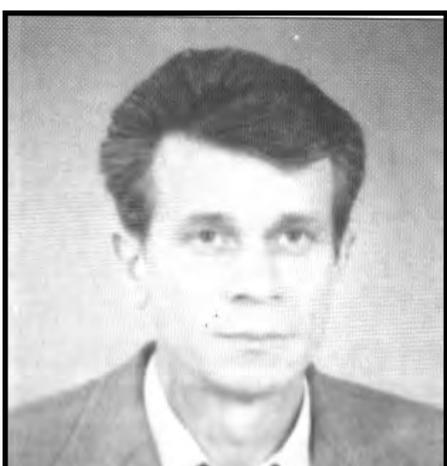
У доба бомбардовања Војин Асовић(47) из Пећи кренуо је са групом пријатеља да обави неки посао али је код села Набрђе нестао. Ту су га заправо последњи пут видели људи који су га знали. Одмах је његов нестанак пријављен Црвеном крсту и ОЕПС-у, нашој полицији која је тада још увек била надлежна на територији Косова и Метохије али нико од њих, ни родбина ни пријатељи нису успели да га пронађу. Он је наине ишао као претходница групе и са обзиром да је био сам нико не зна шта се с њим десило.

Радован Дајић

30.јуни 1999.године

На улазу у село Добрчане код Гњилана отет је Радован Дајић(26) са двојицом његових колега полицајаца. Киднаповали су их припадници ОВК 30.јуна 1999. године. Један од отмичара је препознат као син доктора Фитије, иначе њихов добар познаник. Након пет и по година тело Радована Дајића предато је породици и он је сахрањен у Јагодини 28.октобра 2004.године.

Слободан Јањић

28.јуни 1999.године

Од како се десила отмица Слободана Јањића 28.јуна 1999.године његова породица је преживљавала кошмаре,и страх тежи од најстрашнијих снова. Овај тада педесетогодишњи ватрогасац био је сам у стану када су код њега ушла четворица отмичара, насилно га угурали у аутомобил. Мада многобројни, сведоци нису смели против наоружаних припадника ОВК, нити су знали где је одведен.

Дејан Стоилковић

19.мај 1999.године

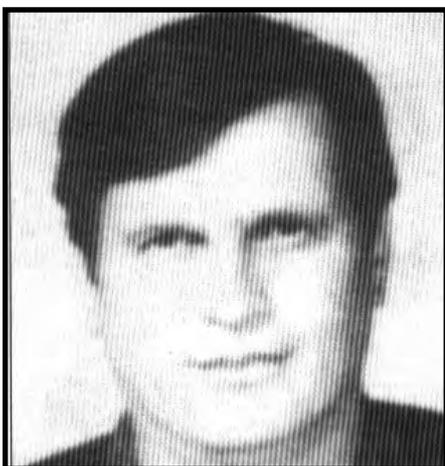
На мети такозваних црних тројки ОВК нашао се и Дејан Стоилковић(26) полицајац у Гњилану. Отет је 19.маја 1999.године на путу из Косовске Митровице ка Пећи. Путовао је аутобусом и код места Ракош и Рудник наоружана “црна тројка” га изводи уз претњу оружја из аутобуса и одводи у непознатом правцу. Још увек траје потрага за полицајцем Дејаном Стоилковићем, из села Ропотова.

Драгољуб Воштић

20.јуни 1999.година

У време док су се ливаде увелико косиле Драгољуб Воштић(70) из села Јеловца код Клине поранио је са братом од стрица да “за ладовине” покоси траву. Изненада из “ладе ниве” искачу “учке” и у њу су угурали Драгољуба и његовог рођеног брата Радомира. Слободанов брат од стрица је у међувремену отишао кући. Породица сумња да је за њихову отмицу “крива” њива која се граничила са поседом Албанаца породице Раци, која је одавно желела да је има у поседу.

Петар Поповић

21.јуни 1999.године

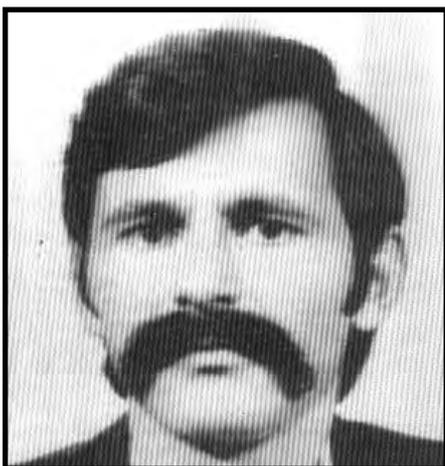
Да би га заштитио од својих сународника Албанац Рамадан је живео у кући Петра Поповића(64) из Вучитрна. Кад је отишао да купи хлеб у кућу су му упала четворица наоружаних припадника ОВК. Петар је отишао до КФОР-а да пријави напад и онако пребијен кренуо је кући у коју се никада није вратио. Кроз два месеца на Рамадана намерно налећу кола и он као чувар Србина гине.

Мирко Буха

22.јуна 1998.године

Међу радницима који су отети док су долазили на посао 22. јуна 1998.године, налазио се и Мирко Буха. Киднаповали су их припадници ОВК претећи оружјем. Ни до данас се не зна где су њих четрнаесторица. Предпоставља се да се њихови посмртни остаци налазе закопани у јаловини на копу Белаћевац. У више наврата се покушавало са откопавањем тридесетак метара дубоке јаловине, али би се увек нашао неки изговор који “омета” започети посао. Пожар који се десио под чудним околностима је све прекинуо и кажу уништио трагове.

Миле Буљевић

25.јуни 1999.године

Из ратног пакла у Обровцу Миле Буљевић је спас нашао у Приштини. Становао је у баракама РТС-а код Дома штампе и мислио да је ипак имао срећу већу од својих сународника који нису успели да се спасе, те им тела почивају у Хрватској. Добио је посао као радник обезбеђења у КБЦ-у и био је задовољан. Пошао је тог по њега кобног дана у “Гранд” хотел да попије кафу и да од многобројних страних службеника сазна шта се дешава у већ немирном граду где су припадници ОВК осино малтретирали све неалбанце. Вести сигурно нису биле повољне јер је брзо кренуо натраг ка барацаи. Срела су га три мушкарца и једна жена у униформама ОВК, претукли су га стрпали у цип и одвезли ка Косову Пољу. Још се не зна шта је с њим.

Момчило Милић

15.јуни 1999.године

У увек кад је безбедност у питању немирној Ђаковици, свом родном граду Момчило је живео пуних педесет година. Радио је, није имао неких проблема, јер се клонио сукоба па је сматрао да нема чега да се боји и да ту треба да настави живот. Преварио се. Отет је 15.јуна 1999.године од стране припадника ОВК. Након пет година његово тело је предато породици која га је сахранила 2004.године.

Душан Ађанчић

22.јуни 1998.године

Тада педесетшестогодишњи Душан Ађанчић обилићки рудар кренуо је као и сваког другог дана и тог 22.јуна 1998.године на посао. Кроз капију није успео да прође, јер га је заједно са колегама који су се с њим возили, отела наоружана паравојска Ослободилачке војске Косова. Тече ето и петнаеста година безуспешне потраге за њим. Родбина зна да није жив, зна и где се налазе његови посмртни остаци, али настоји да се са Копа Белаћевац већ једном скине тајна и покаже се ко је и колико људи ту покопано.

Зоран Марковић

7.новембар 1999.године

И поред видних опасности које су у Приштини вребале од стране припадника ОВК поготово за млађе српско становништво Зоран Марковић није хтео никада да оде ван града. У преподневним сатима одлази да купи хлеб. Сачекали су га четворица “учковаца” и одвели до аутомобила и то је задњи пут да га је брат видео живог. Његово тело предато је породици 5.марта 2010.године, а сахрањен је у Прокупљу.

Драган Петровић

14.јуни 1999.година

Лаки, како су сви у Витини звали Драгана Петровића(35) имао је неке здравствене потешкоће, па је због тога користио социјалну помоћ. Сви су према њему били максимално коректни, а и он се тако понашао. Када је нестао, односно када се није вратио из уобичајене шетње 14.јуна 1999.године породица и пријатељи су се дали у потрагу за њим. Предпоставља се да га је неко одвео у непознатом правцу.

Бранко Чупић

23.јуни 1999.године

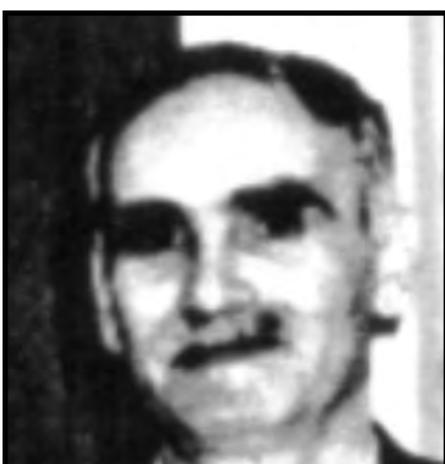
Као секретара комисије за полагање возачког испита Бранка Чупића (47) из Пећи знали су многи суграђани. 23.јуна 1999.године отишао је код свог комшије, одакле га је одвела група отмичара. Након два сата долазе до његове супруге, захтевају откупнину, добијају новац, али га и поред испуњених захтева нису вратили кући. Судбина Бранка Чупића је и даље непозната.

Драган Стојковић

28.јуни 1999.године

С обзиром да је по занимању био архитекта Драгана Стојковића(50) из Приштине КФОР је ангажовао на изради плана града. Путовао је службеним возилом и носио видно истакнуту КФОР-ову легитимацију. Последњи пут жив је виђен 28.августа 1999.године. Његово тело предато је породици 13.јуна 2003.године а нађен је у масовној гробници на Драгодану код Приштине. Сахрањен је у Битољу.

Вишеслав Ристић

6.септембар 1999.године

Као и сваког другог дана Вишеслав Ристић-Вишко(56) пошао је до Центра за мир и толеранцију у Приштини да узме новине и да успут купи хлеб. Сваки излазак из куће био је ризичан па му је супруга рекла да не излази јер ће она умесити хлеб. Као да га је нешто вукло да изађе из куће и то је и учинио. Никада се није вратио, а неизвесност и стрепња шта је с њим трају још увек и сваким даном је све теже. Недавно му је преминула његова супруга Благица која није могла да издржи терет који јој је живот наметнуо. Није дочекала да га пронађе.

Бранко Марковић

12.јуни 1999.године

Возач у Радио Приштини Бранко Марковић(38) са још три пријатеља последњи пут је виђен на раскрсници у Врањевцу 12.јуна 1999.године где су их зауставили припадници ОВК и одвели у оближњу школску зграду. Ни до данас се о њему ништа не зна мада његов отац Марко тврди да зна отмичаре, да их је пријавио КФОР-у али су они још увек на слободи. Хоће ли отмичаре стићи правда, показаће време које долази.

Мирослав Машуловић

12.јуни 1999.године

Након отмице Мирослава Машуловића(38) шефа обезбеђења у Космет техни његовој мајци је испричан читав след догађаја који је шокирао. Наиме, припадници ОВК су зауставили његов аутомобил, одмах убили његовог сувозача, а њега одвели у школску зграду. Комшија Машуловића је њој рекао да је лично видео његово тело испред школе, међу још двојцом убијених мушкараца. Дуго је породица трагала за његовим посмртним остацима, све до 10.јануара 2003.године када им је предат. Његово тело нађено је на Драгодану, у масовној гробници..

Ђорђе Цвијановић

6.октобар 1999.године

Почетком августа припадници ОВК су породици Ђорђа Цвијановића дали ултимативни рок од само једног дана да напусти стан. Неко време су их оставили на миру, а он је већ био у преговорима с Албанцем из Београда око замене стана. За шести октобар заказано је обезбеђење КФОР-а и пратњу око селидбе. КФОР је као по обичају каснио па је Ђорђе отишао да сачека аутопревозника. Возач је позвао његову супругу и рекао да Ђорђа нема. 25.октобра извесни мајор Штајнер обавестио је да су пронашли тело Ђорђа Цвијановића на путу од Приштине према Глоговцу. Убијен је са пет хитаца из ватреног оружја. Идентификација и ток примопредаје трајали су до 10.јануара 2003.године

Драган Доганчић

21.јуни 1999.године

На путу до посла киднапован је 21.јуна 1999.године Драган Доганчић. Одмах су му екстремисти наређали списак злочина, али је након организованог “суђења” утврђено да он нема никакве везе са тврдњама Албанаца који су га отели. Но, чак ни одлука “штабног суда” није била довољна да га ослободе. Никада више није дошао кући а породица је касније сазнала да се налазио у селу Фираја. Све могуће везе су употребљене да се он ослободи, али сваки покушај био је безуспешан.

Жарко Стаменковић

22.јуни 1999. године

Жарко Стаменковић је отет 22.јуна 1999.године. Тада је имао 39 година, а киднапован је на Врањевцу када се из поште у Приштини где је радио враћао кући. Супруга Вишња је одлучна да не напусти Горњу Брњицу где живи након прогона док га не пронађе. Каже изневерила би свога супруга који је Косово много волео.

Круна Забуновић

15.јуни 1999.године

Александар(68) и његова супруга Круна(68) Забуновић отети су једно за другим у једном дану 15.јуна 1999.године у Урошевцу. Одлазак Крунин код комшија на договор шта да раде, резултирао је отмицу Александра из стана.Убрзо по доласку у стан и она је киднапована. Њен супруг се још увек води као нестало лице, а њено тело је предато породици другог августа 2005.године.

Слободан Пејчиновић

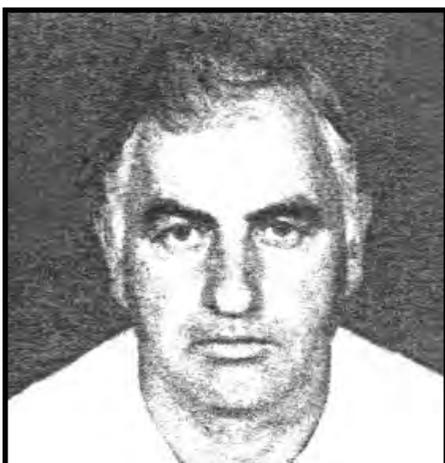
26.март 1999.године

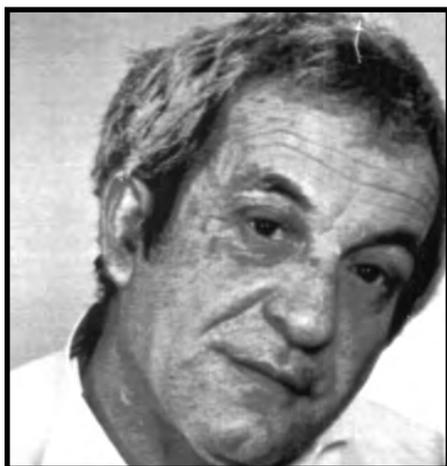
Другог дана бомбардовања код Слободана Пејчиновића у више наврата је долазио Артон Брунчевић, друг из детињства. На крају га је пробудио и изашли су испред капије на неких 200 метара удаљености од куће. Дошла су још два младића и ту су разговарали. Наједном их није било. То је био задњи пут да га је мајка видела. Пејчиновићи су пријавили нестанак сина, али су морали да напусте Пећ јер им је спаљена кућа. Кривац отмице Слободанове је Артон његов друг знају то, али су немоћни да било шта учине. Чекају да једног дана сазнају потпуну истину.

Станко Чунгуревић

16.јуни 1999. године

Наизглед безазлена препирка, а показало се испровоцирана од стране једног Албанца стајала је живота Станка Чунгуревића из Урошевца. Врло брзо се њима двојици придружила велика група Албанаца, који су касније одвели Станка. Готово седам година трајала је потрага за њим док напokon није предат породици 23.фебруара 2007.године. Сахрањен је у Нишу.

Владимир Ђокић

18.јуни 1999.године

Када је киднапован 18.јуна 1999.године Владимир Ђокић из Приштине имао је педесет пет година. Радио је у Електропривреди Србије - Топлана Обилић и тог дана је као и увек кренуо на посао. У повратку је са колегом дошао кући и после краћег времена су њих двојица кренули колима у град. Недуго затим у стан му упадају албански цивили и супругу и децу избацују из стана уз претњу да морају да напусте Косово. Након Владимировог киднаповања они то и чине после четири дана, настављајући потрагу за њим.

Момчило и Сретенка Пумпаловић

27.-30.јуни 1999.године

У размаку од два дана насилно су одведени професор и директор гимназије у Истоку Момчило Пумпаловић и његова супруга Сретенка. У ноћи између 27. и 28. јуна 1999.године у стан кћерке Пумпаловића упадају непозната лица и одводе професора Пумпаловића из тог стана који је он чувао. Три дана касније одвозе и Сретенку заједно са њеном пријатељицом која је боравила код ње. Напуштајући Исток једном њиховом комшији је Албанац који га је возио показао Момчилово тело испред џамије, а за Сретенку је рекао да је "и она сређена". Тело професора Пумпаловића предато је његовим кћерима 12.децембра 2003.године.

Мирослав Вукелић

24.јули 1998.године

Много је нелогичности било у објашњењима о нестанку рањеног војника Мирослава Вукелића из Сремске Митровице. Његов отац је слушао различита објашњења о рањавању и немогућности да се извуче из ратног окршаја, па до неких које никако није могао да прихвати. Нема институције којој се није обратио тражећи свог јединца, пуних једанаест година. Дочекао га је у ковчегу 2009.године и сахранио на гробљу у Лаћарку.

Веселин Лазић

Било је то жарко јулско време 1998.године када је Веселин Лазић из Горњег Неродимља кренуо до оближњег базена у атару Језерце. Око пола седам увече чули су се рафали, а многобројни купачи, махом деца почели су да беже. Лазић је био шокиран призором и стајао је као укопан. Опколила га је десетина Албанаца под пуним наоружањем и киднаповали. Потрага за њим је морала да буде прекинута јер су наишли на камп препун паравојске ОВК, како су касније сазнали припаднике специјалне јединице ОВК у селу Језерце. Веселин Лазић је видео нешто што није смео и зато је страдао.

Небојша Ђуричић

9.фeбруар 1999.године

Небојша Ђуричић је отет 9.фeбруара 1999.године код Недаковца. Припадници ОВК отели су њега и колегу док су обављали посао пратилаца возова. То што на време није дошао с посла породицу није бринуло јер је с обзиром на опасности које су вребале имао обичај да остане код пријатеља. Потрага за њим предуго траје, још увек се не зна ништа о томе где је одведен.

Нехат Рухани

22.јуни 1999.године

Полуглувонемог Нехата Руханија(32) оца троје деце из Штимља отела је из куће група војника ОВК уз озбиљну претњу остатку чланова домаћинства да ако остану ту могу очекивати клање и рад секира. Обавештен је КФОР и добили су одговор да ће они размотрити случај. Схвативши да помоћи нема Рухан Рухани са супругом Софијом и члановима породице бежи у Београд, одакле сво време води битку за истину о судбини свога сина Нехата.

Бојан Цветковић

11.априла 1999.године

Комбију са војницима, код места Коф Дуље постављена је барикада на путу. Кад се принудно зауставио из њега су насино одведена шесторица војника међу којима се налазио и Бојан Цветковић из Ниша. Након десет година потраге, његово тело је предато породици 2009.године. Сахрањен је у родном граду.

Браћа Крстић

24.јун 1998.године

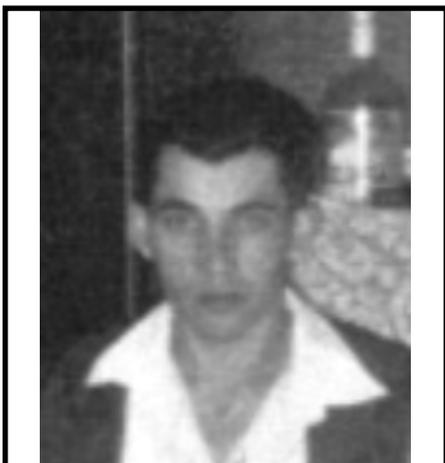
Миодраг(33) и Милован(29) Крстић и њихов брат од тетке Слободан Митровић(40) отети су 24.јуна 1998.године на путу враћајући се из Београда у Суву Реку. Десило се то код места Црнољево. Пуних 14 година њихова мајка трага за њима, не одваја се од њихових фотографија. Прича људима где је све била тражећи истину о њиховим судбинама. Слободанка Крстић се нада да ће их наћи, да ће доживети да тај дан дође.

Боривоје Павловић

Јуни 1999.године

Бежећи од свакодневног терора који се ширио Дечанима пензионисани угоститељ Боривоје Павловић(65) склонио се у манастир Високи Дечани. Половином јуна он одлази да обиђе сестрин стан и ту га киднапују припадници ОВК. Комшије су виделе када је дошао, али и када су га нешто касније одвели припадници ОВК.

Стамен Генов

29.јуни 1998.године

Медицински техничар Стамен Генов радио је у војној амбуланти у Ђаковици. Кренуо је у Београд да полаже пријемни испит за упис на Медицински факултет, али су код Црнољева терористи зауставили аутобус и почели да легитимишу путнике. Генов показује војну књижицу па њега и Ђорђа Ђука као и још неколицину мушкараца изводе из аутобуса који је наставио вожњу. Остале путнике пуштају, а њих двојицу одвозе у албански штаб где су их тукли. Не могавши да издржи толике батине Генов моли Ђука у тренутку предаха (за мучитеље) да га задави. Сведоци су на суђењу Лимају рекли да су Генова извели и да су се чула два пуцња. Из пушке коју је држао Лимај излазио је дим. Ексхумацијом је утврђено да су меци били из те пушке.

Илија Илић

На дан 10.августа 2000.године ексхумирано је тело Илије Илића, радника Водовода у Призрену. Група припадника ОВК 14.јуна 1999.године упада у његову кућу тражећи оружје. Преао је оружјеа које је имао дозволу, а они су га повели са собом. Након годину дана ексхумирано је његово тело на територији Ораховца.

Фахрудин Садула

Родитељи Фатмира Садуле Зурија и Фахредин послали су свога сина и његову породицу у манастир Високи Дечани да тамо нађу спас од безвлашћа и терора који је владао у том градићу. Ови мирни Горанци били су омиљени код својих комшија, али долазак припадника ОВК све је променио. Спаљена им је кућа 15.јула јер су се дружили са Србима и Црногорцима. Њих двоје су живели у сталном страху. Фахрудин је кренуо у манастир да види сина и унуке, али тамо није стигао нити га је ико више видео живог.Кажу комшије киднаповале га УЋКЕ.

Александар Тодоровски

У ноћи између 24. и 25. јуна 1999. године са дежурства у приштинској Хитној помоћи нестао је Александар Тодоровски. По завршетку смене повезао га је возач Сулејман Ћати, али кући никада није стигао. Тражећи га отац је чуо опаску свог колеге др Сулејмана Биџија да његов син није имао шта да тражи на Косову са београдском личном картом. Откуд му тај податак није хтео да одговори. Његова мајка и брат и даље упорно трагају за било каквом информацијом шта се десило Александру након отмице, али непрекидно наилазе на “зид ћутања”. Отац, скрхан болом није дочекао никакве вести о свом сину. Недавно је преминуо.

проф. др Андрија Томановић

24. јуни 1999. године

Директор Хируршке клинике и редован професор Медицинског факултета у Приштини др Андрија Томановић отет је из клинике у којој је радио пуних 36 година спасавајући људске животе 24.06.1999. у 13 часова отет је на очиглед медицинског особља и 3 пункта војника КФОР-а. Два човека у цивилу су га држећи испод руку насилно гурајући водила ка капији болнице. Ходао је успорено, вукући ноге. Било му је наређено да сагне главу. Један од отмичара је препознат као колега хирург Ибиш. Дугогодишња настојања породице да се сазна истина о његовој судбини до данас су остала без резултата.

Марјан Мелонаши

9. септембар 2000. године

Млади новинар Марјан Мелонаши је осим настојања да пошаље у свет истину о догађајима на Косову себи ставио у задатак да помогне малобројним Србима и неалбанцима. Радио је као новинар, преводилац и хуманитарни радник у јапанској хуманитарној организацији. Тог 9. септембра 2000. године изашао је из Радио Приштине, сео у такси и тада је задњи пут виђен. Храброст да остане у свом родном граду тако дуго била је погубна за Марјана.

Момчило Ристановић

17. јуни 1999. године

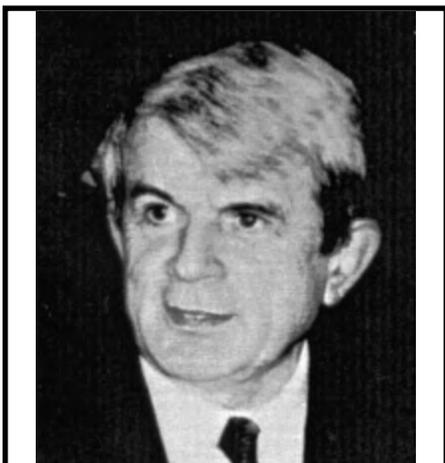
Октобра 2002. године пронађено је тело киднапованг Момчила Ристановића који је из Босне потражио спас у Призрену. Ни након проналаска његових посмртних остатака, породица не одустаје од тражења правде јер знају ко је крив за његову смрт. Мехмет Краснићи је одвео везаног Момчила, а то хапшење има пуно сведока. Његова крстача која је имала ознаке УП 9001Б добила је име Момчила Ристановића.

Азем Исаку

12.јули 1998.године

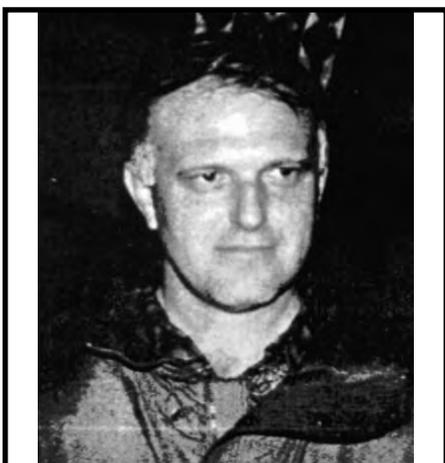
Пошто је постао деда Азем Исаку(45) је са својим сином, новопеченим оцем Висаром(18) донео храну и пиће својим колегама у фабрици “Орвин” да их почасте. Свог другог сина инспектора СУП-а обавестио је да је постао стриц и након кратког времена он и Висар су кренули кући. Отели су их припадници ОВК код бензиске пумпе “Јаха-петрол” и одвели у малишевски затвор. Након седам година пронађени су њихови посмртни остаци на брду Драгодан код Приштине, а сахрањени су 19.новембра 2005.године.

Богдан Радевић

26.јуни 1999.године

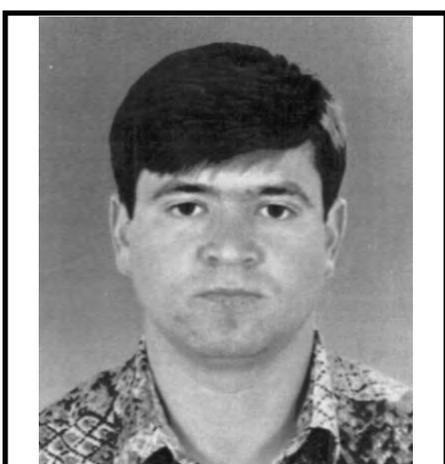
У кућу Богдана Радевића(64) из Пећи 26.јуна упала је група припадника ОВК, везала га, батинала њега и супругу у намери да изнуде признање где крију оружје, које иначе нису имали. Супруга је успела да побегне кроз прозор и позове војнике КФОР-а, али су припадници ОВК већ одвели Богдана. Његово тело је предато породици 4.октобра прошле године, а сахрањен је у Подговирци.

Драган Ковачевић

23.јуни 1999.године

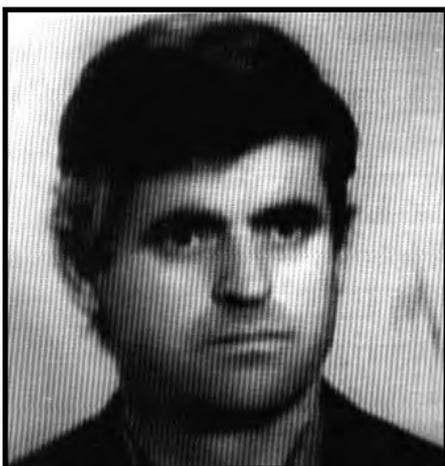
У предузећу “Ужичка млекара” очито нису знали које опасности вребају људе на Космету а поготово возаче из централне Србије. Драган Ковачевић је са својим колегом нестао у мерцедесовом камиону натовареним млеком и млечним производима. Камион и роба су украдени а њих двојица одведени у казамат у селу Душаново код Призрена. Сва настојања родбине и запослених и руководства Млекаре да се ослободе остала су безуспешна.

Властимир Стевановић

Јуни 1999.године

Само што је успео да се ослободи од отмичара који су га затвореног држали у једној приватној кући Властимир Стевановић је поново отет и то на контролном пункту који су импровизовали припадници ОВК. Приликом претреса су му нашли пушку у колима којом је био задужен од Војске Југославије. Одвели су га вероватно у неки од њихових логора. Сва тежња породице да га пронађу остала су безуспешна.

Велизар Ивановић

Јуни 1999.године

Када је отет Велизар Ивановић имао је 58 година, био је јак, здрав и у њему није било страха било које врсте. Упркос хаосу који је владао у Гњилану он је тамо отишао иако је знао да су паравојници ОВК на улици и по кућама, из аутомобила, болница и продавница хапсили Србе и неалбанце и одводили их у логоре које су за њих направили. Неустрашивост је Велизара Ивановића коштала слободе, а показало се и живота. Након киднаповања 9.јула 1999.године породици стиже вест да дођу по његово тело.

Ненад Прусац

28.јуни 1999.године

На Видовдан 28.јуна 1999.године избеглица из Хрватске Ненад Прусац(31) је чекајући камион испред хотела “Косовски божур” у Приштини киднапован на улици. После њега све избеглице су избачене из хотела. Један Албанац је потврдио да је био сведок целог тог догађаја. Група припадника ОВК га је угурала у кола и некуд одвезла. Судбина Ненада Прусаца је остала непозната као и многих привремених станара из хотела “Божур”.

Предраг Бојовић

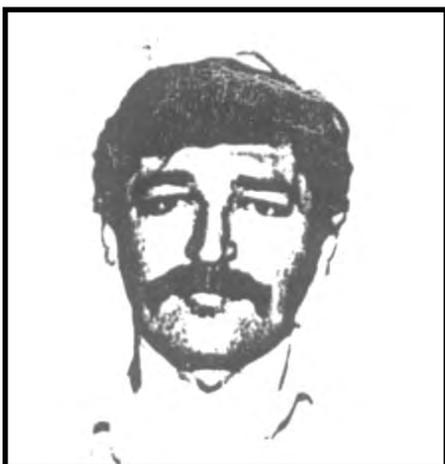
15.април 1999.године

Прво сазнање да је у борби са екстремистима нестало породица Предрага Бојовића из Чачка добила је од Војске Југославије. Касније је добијен телеграм да је погинуо, али да му тело није нађено. Био је на редовном одслужењу војног рока. У борбама је рањен а због жестине рафалних палби и сталних напада на Кошарама није могла да се, како је речено, организује акција извлачења и евакуације.

Александар Симовић

Након три године од отмице преводиоца Александра Симовића из центра Приштине, пронађени су његови посмртни остаци. На дан када је отет његово кретање се свело на одлазак до кафића “Пикасо” и то је било место где је задњи пут виђен. Власник кафића Аргон Души је посведочио да су га одвела два наоружана и униформисана Албанца са колегом са којим је седео. Колега је пуштен након 24 сата, а о Александру се ништа није знало. Нашли су га у масовној гробници на Драгодану покопином под обележјем НН-663.

Рајко Миленковић

14.новембар 1999.године

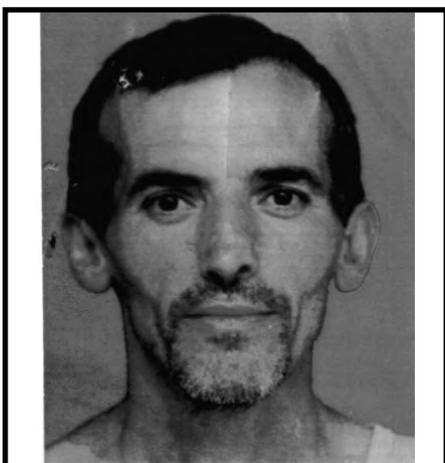
Било је то време када су људи нестајали са улица, из домова са радних места. Тог 14.новембра 1999.године у северном делу Косовске Митровице нетрагом је под окриљем мрака нестао и Рајко Миленковић(45). Кренуо је да купи цигарете, срео се с пријатељем и свратио у оближњу кафану “Рубин” у близини његовог стана. Кратко су се задржали јер је морао да оде по децу и супругу. По њих није дошао а задњи га је видео конобар у тренутку док је прелазео улицу.

Зоран Рајичић

13.јуни 1999.године

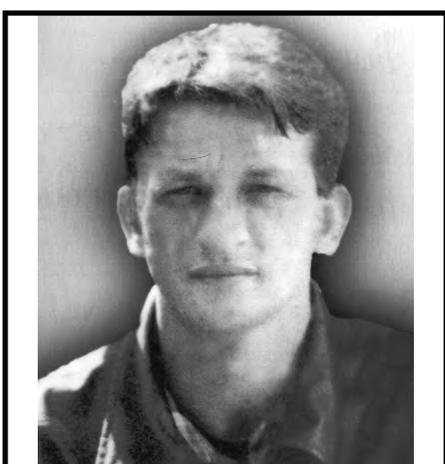
Од почетка оног најгорег таласа терора над српским и неалбанским живљем много је људи у Приштини убијено или отето и одведено у казамате које је оформила ОВК. У том најтежем таласу насиља Зоран Рајичић(30) се нашао на Врањевцу, насељу где су и у “најсретнија” времена Срби са страхом залазили. Живели су ту Албанци у готово 90%, па ићи тамо у јуну 1999.године била је велика храброст. И управо у то време 13.јуна нестао је нетрагом тридесетогодишњи Зоран Рајичић, родом из Алексинца.

Василије Милосављевић

2.октобар 1999.године

У намери да пријави обијање стана Василије Милосављевић(46) је кренуо у седиште међународне полиције које се налазило у близини његове зграде. Нестао је тог 2.октобра 1999.године у по бела дана, у 10 и 30 у северном делу Косовске Митровице. Шта се са њим десило и ко га је отео никада његова супруга и син нису сазнали. Предпостављају да су то били припадници ОВК, који су тих дана терорисали град.

Ђорђе Ђорић

17.јули 1999.године

Из Дома здравља у Ораховцу 19.јула 1999. године припадници ОВК одвели су Ђорђа Ђорића, др Александра Станојевића и Душка Патрновића, а након два дана и Крсту Славковића. Ђорђе је тада имао само 28.година када су му екстремисти одузели живот. Потрага за њим трајала је све до 2006.године када је његово тело предато породици. Станојевић је предат годину дана раније, а Славковић 2004.године. И тело Душка Патрновића је предато 2006.године.

Жарко Спасић

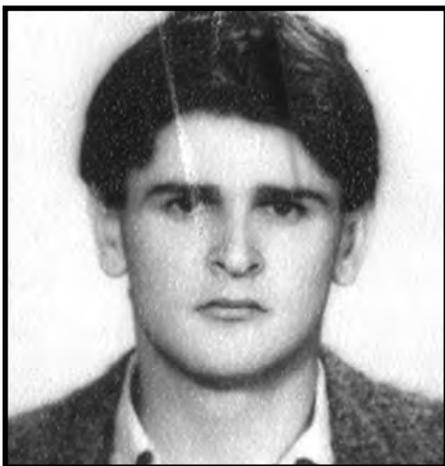
14.мај 1998.године

Код места Сибавац 14.маја 1998.године отет је Жарко Спасић. Имао је 35 година. И тог дана је отишао на посао, одрадио радно време, а пут до и од посла прекраћивао разговором са колегама. Одједном су наишли на заседу која им је припремљена. Припадници ОВК га хапсе, као и његове колеге и они од тог дана нестају без трага. Пуних 14 година неизвесна је судбина обилићких радника, а да ли је истина да се налазе њихова тела испод јаловине Белаћевац или тамо нема ничег како су то након пожара рекли истражитељи показале време.

Небојша Петковић

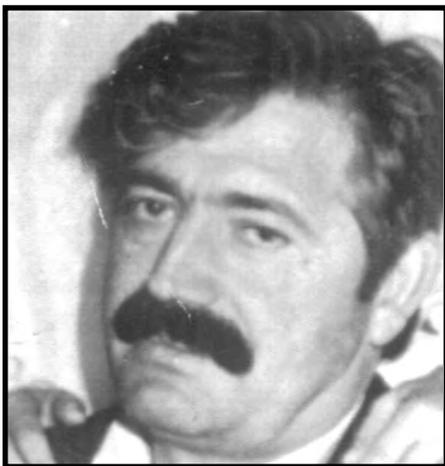
30.јуни 1999.године

Орални хирург Небојша Петковић из Приштине отет је са радног места у зубној ординацији, која је била пресељена у зграду хитне помоћи јер је поликлиника срушена услед бомбардовања. Албанац емигрант постао је шеф и Србе који нису хтели да напусте посао одређивао да раде само ноћну смену. То је за њих било погубно. Одлазећи на посао он је киднапован. Пронађен је мртав а његови посмртни остаци предати су родитељима 2007.године.

Бранислав Грујић

18.август 1999.године

На београдском гробљу Орловача 2.априла 2005.године сахрањена је 121. жртва терора албанских екстремиста киднаповани Бранислав Грујић из Пећи. Он је отет одмах након доласка мировних снага на Космет, а враћен породици у ковчегу пет година касније. Бранислав је тог 18.августа 1999.године пошао да тражи синовца кога су киднаповали Албанци, али су и њега пресрели припадници ОВК и код старе болнице у Пећи насилно одвели.

Властимир Вуканић

10.јуни 1999.године

Када су НАТО бомбе падале на дечанску општину Властимир Вуканић је својим комшијама Албанцима из породице Садику пружио уточиште у његовој кући. Након доласка међународних мировних снага на Космет, кад се “време окренуло” штитили су они њега. Његова породица се склонила ван Космета а он је остао да чува кућу. Кад 10.јуна 1999.године није дошао код комшије, отишли су они да виде шта је с њим, али га у кући није било. Поподне су му чланови из ОВК запалили кућу. Још увек се о њему ништа не зна.

Драган Вукмировић

22.јуни 1999.године

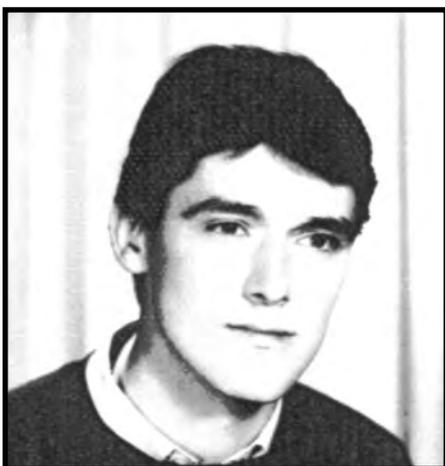
Немушто саопштење истражитеља ЕУЛЕКС-а да на јаловишту Жиливоде нема посмртних остатака за многе породице отетих радника “Белаћевца” је готово очекивана јер после пожара, за који сумњају да је подметнут нису ни очекивали ништа боље. Међу отетима био је и Драган Вукмировић(40) за којим је породица до последњег дана и нтензивно трагала. Ова вест их је обесхрабрила да ће га икада наћи. Да подсетимо он је отет заједно са колегама Филипом Гојковићем и Зораном Аџанчићем кад је кренуо да поправи багер на угљенокопу

Срђан Витошевић

17.јули 1999.године

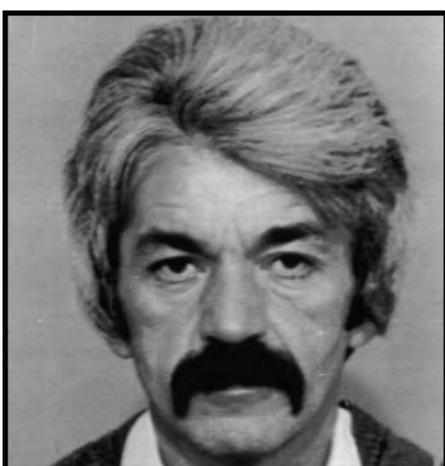
Одлазак до оближње апотеке у Ораховцу Срђана Витошевића и његовог брата од стрица Срећка коштао је слободе киднапован је. Његовој осамнаестомесечној кћерки Анђели биле су потребне памперс пелене и он је пошао да их купи. Никада се више није вратио. Мада су његови родитељи у више наврата ишли на идентификацију тела киднапованих и ексхумираних Срба и позивани да га преузму, они не верују да је то он и не желе то да учине док се не увере да је то стварно њихов Срђан.

Жарко Филиповић

11.април 1999.године

Код Суве Реке 11.априла 1999. године нестало је резервиста Жарко Филиповић(57) заједно са још петорицом припадника Војске Југославије. Када је њихов комби марке “Ивеко”, са цивилним призренским таблицама, нападнут од стране припадника ОВК сви су ухапшени и одведени у непознатом правцу. Тело Жарка Филиповића предато је породици 5.марта 2010.године, и Сахрањен је у Београду.

Тодор Живковић

2.август 1999.године

Тело Тодора Живковића(50) предато је породици 2003.године. Нестало је 2.августа 1999.године у јужном делу Косовске Митровице, а сведоци који су га последњи пут видели, рекли су да је био на градском православном гробљу. Он је иначе живео у општини Зубин Поток и по занимању је био електричар. Излазио је у град, ишао и у тада опасан део Митровице, преко Ибра немајући никакав страх. То га је коштало живота.

Славиша Издерић

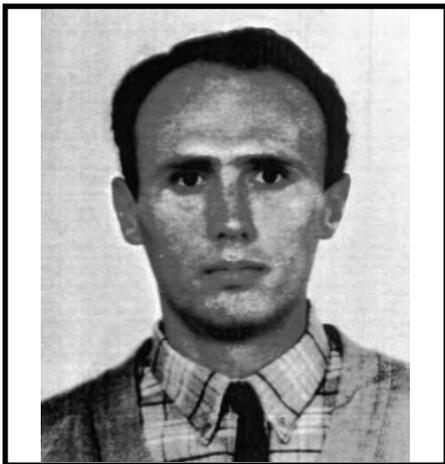
13.јуни 1999.године

У намери да помогне своме другу Славиша Издерић, војни музичар је из центра Приштине кренуо ка Врањевцу да му пребаци ствари. Био је у униформи када су га напали припадници ОВК. Пуцали су на њих. Пријатељ је успео да побегне, а Славишу су одвели у непознатом правцу. Запленили су и “опел-аскону” коју је позајмио од свог друга Драгана Станковића. Приликом идентификације његови родитељи су препознали катанчић који је носио за опасачем, а кључ оставио код њих. Сахрањен је 2004.године.

Иван Челић

14.јуни 1999.године

На позив директора “Електропривреде Србије” у Белаћевцу, Божиово 14.јуна 1999.године инжењер Иван Челић одлази на састанак у “Гранд” хотел у Приштини. Пошао је колима. На путу до хотела је највероватније отет у повратку јер није дошло до састанка јер Крнетић није дошао. Од тада се Ивану губи сваки траг. Крајем септембра 2000.године приликом идентификације одеће и личних предмета, супруга Весна препознала је његов каиш.

Петрија Пиљевић

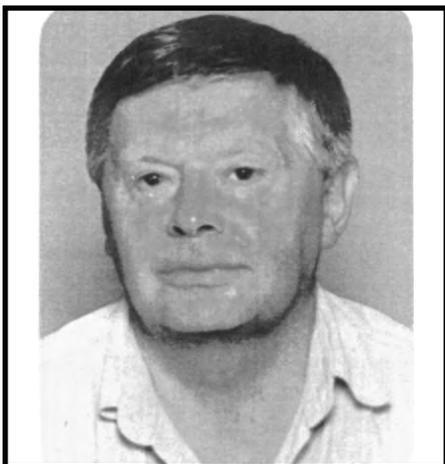
28.јуни 1999.године

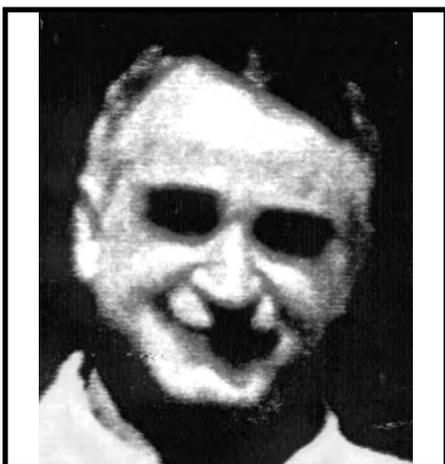
Комшинице Петрије Пиљевић из Приштине Аделина и Мони Исмаили су према тврдњи њеног сина одговорне за отмицу његове мајке. Аделина и припадник ОВК су виђени испред Петријиног стана. У намери да јој помогне да је не киднапују страдао је и комшија Зоран Ђошић. Њих су док су чекали превоз држали у стану бр.25 а затим их негде одвели. Обоје су касније пронађени мртви, Петрија 2001. а Зоран 2005.године.

Раде Будимир

2.август 1999.године

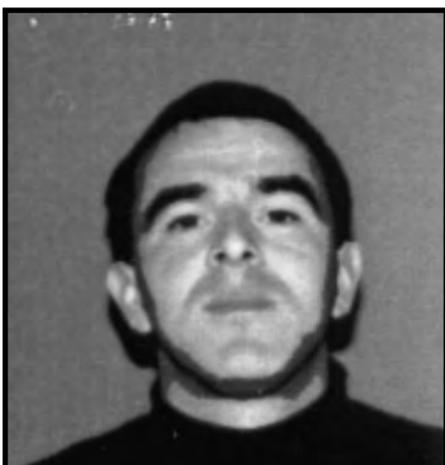
Шеф представништва “Путника”у Приштини Раде Будимир нестао је на Илиндан 2.августа 1999.године. Дан пре тога са братом је помагао стрицу и стрини да оду у Србију. Сутрадан му се губи сваки траг, а у стану је његов брат затекао четворицу младића Албанаца, наводно студената који нису имали где да станују. По пријави КФОР-у, они су отишли, али се уселио у стан други Албанац. Крајем септембра 2000.године супруга је идентификовала Радетову одећу.

Томислав Ацић

24.јули 1999.године

Заменик дирктора “Југобанке” Томислав Тоша Ацић и референт Јетон Љиља нестали су у Приштини 24.јула 1999.године. Ацић је са породицом напустио град 10.јула и отишао у Црну Гору. Љиљи је оставио кључеве од стана у “Кичми” који је чувао неко време, а онда га уступио рођаку Јетону Карабегу који је ту живео са супругом, сином и мајком. Њих припадници ОВК избацују усељавају Нухи Јошаницу. Томислав Ацић се враћа да види шта се дешава. Спаковао је неке вредније ствари, а око 14 сати се поново са Јетоном вратио да однесе оне преостале. Обојица су отети.

Никола Јовановић

23.јуни 1999.године

Као избеглица из Крајине Никола Јовановић је живео у хотелу “Косовски божур” који је био претворен у избеглички центар. 23.јуна 1999.године у хотел долази група наоружаних Албанаца, тера избеглице а Николу и Цепу Цапакића одводе са собом. Његова судбина је и даље непозната.

Звездан Мојсић

31.октобар 1999.године

Те 1999.године Звездан Мојсић је имао 26 година када су га киданповали припадници Ослободилачке војске Косова. Разлога, као и за многе друге Србе који су нетрагом нестали није било-сем једног- био је Србин кога је требало елиминисати и направити етнички чисто Косово. Киднапован је 31.октобра 1999.године у Ђаковици, а потрага за њим трајала је све до 17.децембра 2010.године када је породици предато његово тело. сахрањен је на Косову у Косовској Митровици.

Вељко Марковић

Тог 9.фебруара 1999.године као и сваког другог дана Вељко Марковић помоћник командира у Косову Пољу кренуо је на посао. Радио је као пратилац возова и с посла се није вратио на време. С обзиром да безбедносна ситуација није била добра често је остајао на послу и после радног времена. Породица у почетку није слутила ништа лоше. Када су схватили да се с њим нешто десило кренули су у потрагу која је трајала све до 15.децембра 2010.године када су обавештени да је његово тело пронађено у масовној гробници Кљечка. 17.децембра је његово тело преузето на административном прелазу Мердаре. Сахрањен је у Београду.

Мирослав Трифуновић

22.јуни 1998.године

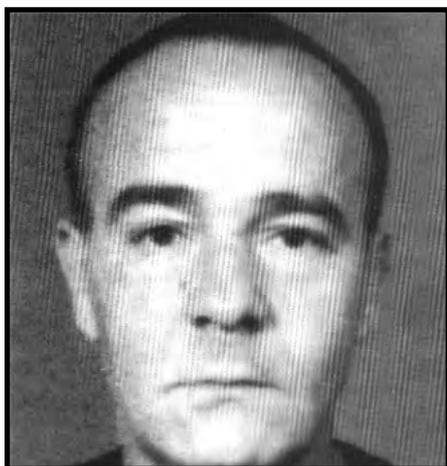
Прва масовна отмица Срба десила се 22.јуна 1998.године, а жртве су били обилићки рудари. Међу радницима који су журили на посао, а које су киднаповали припадници ОВК био је и Миодраг Трифуновић из Вучитрна, он је радио на копу Белаћевац. Пуних 14 година непрекидне борбе за истину, надања, стресова и бола Трифуновићи преживљавају у нади да су надомак истине а она им стално нечијом вољом измиче. То треба издржати. Породица се полако осипа јер туга узима свој данак, једно по једно одлазе не дочекавши да сазнају шта је с њим.

Петар Аданчић

22.јуни 1998.године

Петар Аданчић, један од тројице отетих Аданчића и један од 14 обилићких рудара за које се ни до данас не зна када ће са копа бити ексхумирани, жртва је терора веће групе наоружаних припадника ОВК. Отети су код моста, заточени и закатанчени као и истина о њима. Четрнаест пуних година породице живе у неизвесности и сваки дан страхују шта ће им рећи истражитељи који ископавају масовну гробницу за коју се сумња да крије рударе.

Зејнулах Буњаку

После пуних осам година након киднаповања 20.јуна 1999.године тело Зејнулаха Буњакуа нашло је свој мир 17.октобра 2007.године. Овај возач аутобуса жртва је припадника ОВК који су му се осветили зато што им се није придружио. Након ДНК анализе његови посмртни остаци предати су породици у Косовској Митровици.

Душан Мурганић

9.март 2000.године

То што се након напуштања Вучитрна вратио 9.марта 2000.године у намери да обиђе свој стан за, Душана Мурганића била је велика грешка. Никада га нико није видео од тада, а породица је започела беспштедну борбу у потрази за њим. Много је адреса на које су се обраћали, али резултата нема. А године се нижу једна за другом, прошло је више од деценије без резултата нема. Оно што им је једино преостало је нада да ће га ипак некада пронаћи.

Горан Маринковић

19. јуни 1999. године

Пре више од 13 година екстремни Албанци киднаповали су Горана Маринковића. Његова супруга Силвана води беспштедну битку против оних који би да заташкају албанске злочине над недужним цивилима српске националности. Тражи да јој држава помогне да се истина сазна. Жели да упозна ширу јавност са неправдом коју трпе породице киднапованих Срба и неалбанаца и нада се да ће успети у захтевима које су многобројни Срби потписали.

Ивица Јовановић

13. јуни 1999. године

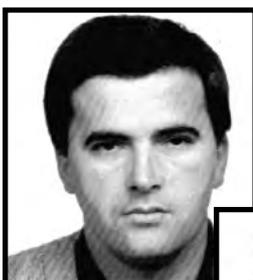
Као резервиста Ивица Јовановић из Панчева нашао се код Суве Реке са задатком да са осталим војницима превезе оштећену војну технику. Око 18 часова 13. јуна 1999. године упали су у заседу ОВК. Шесторица њих је успела да се спаси а он и Драгиша Рашовић из Крушевца остали су заглављени у возилу. Од тада па до данашњих дана не престаје потрага породице Јовановић за Ивицом.

Недељко Шутаковић

15. јуни 1999. године

О породици Недељка Шутаковића, супрузи и три сина сада може само да се прича са неверицом да је нестала у једном дану 15. јуна 1999. године. Њих су у стану напали припадници ОВК, и одвели их у неповрат. Остале су за њима децје књиге и свеске, а покрадено је све што је иоле било вредно. О судбини породице Шутаковић Недељка, Даринке, Радована, Александра и Ђорђа се не зна још увек ништа ново.

Јовица и Драгомир Ђукановић

11. јуни 1999. године

Драгомир Ђукановић је у жељи да заштити свога сина Јовицу од одвођења на информативни разговор полази са њим уз пратњу наоружаних Албанаца. Њих петорица били су у црним униформама и тврдили су да ће их вратити за пола сата. Прошло је време, дани, месеци, године а безуспешна потрага се продужила у недоглед, све до 2005. године када су њихови посмртни остаци предати родбини.

Светислав Јакшић

5.јули 1999.године

У центру Приштине на главној градској раскрсници упао је Светислав Јакшић у саобраћајни колапс. Није се могло ни напред ни назад. Вероватно га је неко од Албанаца познао, или су на колима видели да има српске регистрационе таблице (које су сви они поскидали) и киднаповали га. Његова су кола виђена у оближњем кварту како их вози непознати човек. Породица га је непрекидно тражила све до 2008.године када им је предато његово тело 3.октобра. Сахрањен је у Нишу.

Драган Вучетић

11.април 1999.године

Управо да не скрену пажњу терористима који су харали територијом Дуља, Драган Вучетић и остали резервисти путовали су из Призрена ка Приштини цивилним комбијем. Зауостављени су барикадама и њих шесторица су отети.Безуспешно су потрошене многе године. Након пуних 10 година потраге његово тело пронађено у логору Кљечка. Предат је породици 12.децембра 2009.године, а сахрањен у Љубовији.

Милица Векић

3.јули 1999.године

Педесетдеветогодишња Милица Векић била је сама у стану када су јој 1.јула 1999.године у вечерњим сатима на вратима снажно залупали припадници ОВК. Упали су јој у стан и одвели је у касапницу “Агими”. Пет наоружаних Албанаца су је касније одвела на брдо Чабрат и ту убили. Ту су је и пронашли истражитељи а 8.октобра 2004.године сахрањена је у Ужицу.

Милорад Аврамовић

Испред куће у којој је живео у улици Стари Вујадин бр.51 у Косовској Митровици киднапован је Милорад Аврамовић. Одведен је у штаб ОВК у селу Тамник надомак града, што су посведочила четири пензионера и једна жена који су такође били киднаповани, али су их након двочасовног испитивања отмичари пустили. О Милораду Аврамовићу даље нису ништа чули. Дугогодишња потрага показала се безуспешном јер породица није успела ништа конкретније да сазна о његовој отмици.

Отац Харитон

15.јуни 1999.године

У приградском насељу Тусус код Призрена сахрањен је киднаповани отац Харитон (Радослав Лукић) монах манастира Свети Аргангел код Призрена. Отмицу је снимио немачки новинар и обавестио владика Артемија шта се десило. Обећање да ће послати снимак није испунио. Када је пронађено обезглављено тело човека, по мантији је препознат отети отац Харитон. Сахрањен је у манастирском дворишту.

Томислав Баљошевић

17.јули 1998.године

Из Врњачке бање после одмора 17.јула 1998.године враћала се колима породица Баљошевић, Томислав, супруга Крунислава, син Саша, снаха Снежана и унук беба Нинослав. На путу за Ораховац киднаповали су их припадници ОВК. Оца и сина су одвели пут Малишева, а жене и бебу у логор. Након неког времена њих две су са дететом пуштене, а о Томиславу и Сашу се ништа није знало све до 6.јуна 2007.године када су предата њихова тела. Крунислава је неколико дана пре тога преминула, а снаја и унук су непосредно након отмице одселили у иностранство.

Четворица Божанића

Два брата Младен и Божидар Божанић отета су 1998.године са синовима Немањом и Младеном у селу Оптеруши код Ораховца. Био је јули, наша војска и полиција надлежна за безбедност, а пола села је у једном дану одведено у неповрат међу којима и Божанићи. Њихова тела су предата породицама 2006.године и сахрањени су на београдском гробљу Орловача.

Лидија Омерагић

Повратак у свој стан у намери да из њега изнесе простали регал, био је кобан за Лидију Омерагић из Клине. Недуго затим непозната лица је са лисицама на рукама изводе из стана и од тада је нико живу није видео. Сахрањена је 2006.године. у Црној Гори. Разлог зашто су баш њу киднаповали, а затим убили никада нико није сазнао. Недуго од њене сахране од туге је преминула и њена сестра.

Војислав Мартиновић

26.јули 1999.године

Тада седамдесетпетогодишњи Војислав Мартиновић из Пећи похитао је 26.јуна 1999.године да помогне свом пријатељу и спречи расправу са Албанцима који су покушали да му обију гаражу. Пријатеља су одмах одвели, а он је остао са двојицом Албанаца који су сачекали да се врате кола која су одвезла “првог заробљеника”, “Ухапсили” су и Мартиновића и одвезли га негде ван тог квартга.

Иван Булатовић

23.мај 1998. године

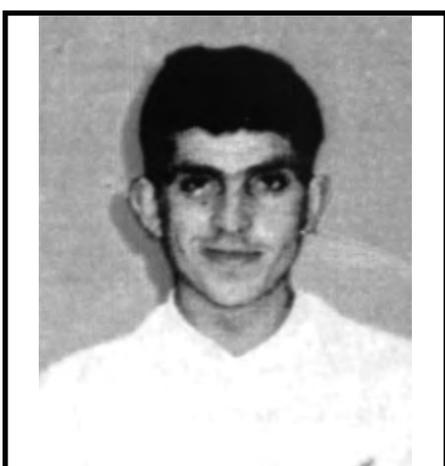
Полицајац Иван Булатовић(37) путовао је из Пећи према Глоговцу. Негде на средини пута припадници Ослободилачке војске Косова заустављају воз и из њега насилно извлаче Ивана. Десило се то 23.маја 1998.године што значи да је он као полицајац ипак у односу на њих био власт. Но, све жустрији напади терориста, добро наоружаних уливали су страх међу становништвом. Иван Булатовић је био сам, а они и јачи и многобројнији са калашњиковима и бомбама. Убацили су га у кола и одвезли а воз је наставио пут. Очито је да су имали дојаву да он туда путује па су организовали његово киднаповање.

Жарко Перовић

28.јуни 1999.године

Након једанаест и по година потраге за киднапованим Жарком Перовићем(54) његова породица је пред Нову годину 2012. добила обавештење да дођу и преузму његово тело. Мада нису након толико дуго времена веровали да је жив, ипак је постојао делић наде да ће им се можда вратити. Од тог Видовдана 28.јуна 1999.године када је киднапован породица Перовић је живела као у бунилу немоћна да пуну деценију прихвати чињеницу да њега више нема. После те најтужније вести породица Перовић је организовала 18.децембра сахрану у Пожаревцу где су након избеглиштва нашли нови дом.

Срђан Тасић

27.јули 1999.године

Доласком на Космет припадници КФОР-а су одређивали сами по свом нахођењу где ће постављати објекте. Тако су заузели и њиву Срђана Тасића(31) из Шилова код Гњилана. Онако припит жустро се упутио њиховом штабу у Гњилану. У њиховом седишту је лепо примљен и објашњено му је да они нису за то надлежни, већ УН. Породица сматра да су га киднаповали Албанци у Гњилану и да је можда завршио у интернату - мучилишту за Србе. Посмртни остаци Срђана Тасића предати су породици 1.јуна 2007.године, а сахрањен је у Шилову.

Тихомир Стојановић

17.август 1999.године

Чекајући аутобус да отпутује за Смедерево у Гњилану је нестало Тихомир Стојановић 17. августа 1999.године. Планирао је да се запосли код КФОР-а. Било је безуспешно па је одлучио да се врати кући у Смедерево. На путу до аутобуске станице поздравио га је један пријатељ који га је изгледа задњи видео пре нестанка. Породица се нада да ће га наћи и ни једног трнутка нису одустали од потраге за њим.

Василије Сенић

28.јуни 1999.године

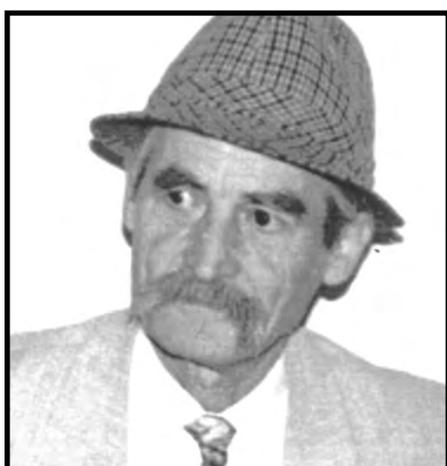
Агонија због киднаповања Василија Сенића које се догодило на Виодвдан у Пећи и даље траје. Киднапован је са још два пријатеља из центра Пећи на очиглед многобројних пролазника. С обзиром да су му пријатељи убијени, његова родбина пријатељи и познаници не верују да му припадници ОВК поштедели живот. Но, на дан кажу, умире последња. Ваља сачекати и видети шта им је живот одредио.

Миодраг Станковић

23.јуни 1999.године

Када је видео да му двојица припадника ОВК обијају гаражу Миодраг Станковић(45) из Пећи сишао је у двориште и замолио их да то не чине. На албанском су му рекли да им је хитно потребан акумулатор и после пар размењених реченица претећи му оружјем повели га са собом. Претукли су га, убацили у црвени аутомобил и некуд одвезли. Породица је након његове отмице избегла у Ниш где и данас живи и чека да види шта ће се десити.

Љубомир Кнежевић

6.мај 1999.године

Новинар-дописник више српских дневних листова Љубомир Кнежевић(60) из Вучитрна кренуо је 6.маја 1999.године на славу код породице Лакетић о којима је претходно написао репортажу. Кућа Лакетића се налазила код железничке станице, око три километра од центра Вучитрна. На тој релацији је нестало и ни до данас није пронађен. Прича се да га је киднаповала терористичка група Хиснија Ахметија која је одговорна за убиство 12 војника и више цивила из те општине.

Ранко Перенић

21.август 1998.године

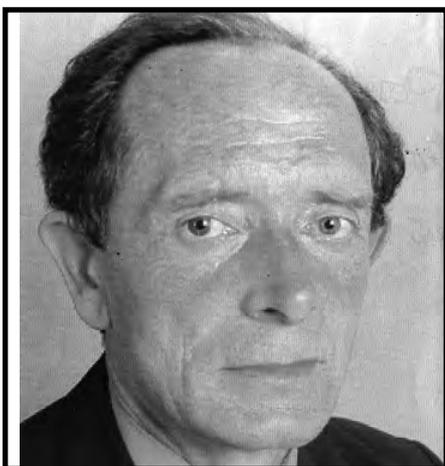
У намери да медијски пропрате погром свештенства и житеља села Оптеруша, Ретимља, Брестовца и Зочишта Ранко Перенић, возач и Ђуро Славуј новинар нашли су се на том терену 21.августа 1998.године. Киднаповани су код места Брестовачка падина. Ни након свих ових година претрпљених штрајкова глађу протестима њихових супруга, протеста испред седишта ОЕПС-а и амбасада, свеобухватне потраге они нису пронађени. Породица Ђуре Славуја је у међувремену одселила у иностранство.

Радован Раднић

14.јуни 1999.године

Радован Раднић из Истока је попаковао само личне ствари деце и супруге, послао их за Крагујевац, а он остао да чува кућу. Био је 14.јуни 1999.године и тада су последњи пут били заједно. Нестао је недуго затим и ни до данашњег дана није пронађен. Тежња да се сачува дом и остане у граду где је проведен цео живот преовладала је код Радована, а то је кеко се показало била грешка.

Вељко Фолић

19.јуни 1999.године

Из узавреле Ђаковице Вељко Фолић је спас од терора ОВК пронашао у Пећкој патријаршији. Чекао је супругу и сестру па би по њиховом доласку у Пећ сви заједно пошли ка централној Србији. Он и кум Милош Јеврић су 19.јуна 1999.године изашли испред капије Патријаршије да их сачекају. Око 10 сати ни њих ни аутомобила није било у близини. Кола су виђена у граду али су их и возили припадници ОВК. До данас његова судбина није разрешена.

Миодраг Лазић

3.мај 1999.године

Бригадног психолога Миодрага Лазића(40) напала је група ОВК преобучена у југословенске војне униформе и заједно са Милошем Милићевићем(52), извукла из камиона код Качикола. Том приликом је погинуо Томислав Игић, а њих двојица су некуда одведена. Иако је прошло пуних 13 година о Миодрагу Лазићу и Милошу Милићевићу се ништа ново не зна и њихова је судбина и даље неизвесна. Сваки нови дан породица ишчекује са стрепњом да им не стигне најгора вест.

Станко Шарановић

27.јуни 1999.године

Четири године након отмице 27.јуна 1999.године тело Станка Шарановића предато је породици. Отет је у Приштини из стана пријатеља где је чекао камион да пребаци ствари у Србију. Четворица Албанаца су га извела из стана и одвела у непознатом правцу. Власник стана је након скривања, ноћу тајно изашао из зграде где су га прикривено чекали у колима четворица припадника ОВК, и неприметно отишао у КФОР да пријави Станков нестанак.

Дејан Васовић

11.август 1999.године

Дејана Васовића је нужда натерала да се прихвати посла возача камиона. У Крагујевцу где је живео изгубио је посао па је превозио грађу. Тог 11.августа возио је грађу у близини Косовске Митровице за извесног Шефћета и његово предузеће “Џафи”. На изласку из стоваришта је нестао и још увек породица безуспешно трага за њим.

Крунислав Јошановић

11.јуна 1999.године

Одлука да обиђе кућу свога стрица била је велика грешка Крунислава Јошановића, јер је на том путу од 200-300 метара од његове куће нестао. Живео је у Орлану са супругом и њеном рођаком, без икаквих комуникација(није функционисао ни ТВ, ни радио, ни телефон) и није знао шта се дешава и какве га опасности вребају. Супруга је сазнала да су га отели припадници ОВК који су се крили у оближњој шуми. Борба да сазна где јој је супруг за Милушу је трајала непрекидно.

Светислав Димић

19.јули 1999.године

После вишедневног боравка у свом стану где је живео сам Светислав Димић из Приштине, је нестао 19.јула 1999.године. Одвели су га припадници ОВК, оног тренутка када је његов комшија албанац који га је чувао са шураком отишао у Дреницу на прославу ОВК. Родбина је видела на његовим вратима трагове испалених хитаца, а шта је са њим ни до данас се не зна. Сумња да се десило оно најгоре још увек их не напушта.

Бождар Огаревић

29.октобар 1999.године

“Не излази на улицу, опасно је”, упућивао је савете Бождару Огаревићу комшија Албанац. Но, морао је да купи хлеб за себе и мајку која је имала 96 година. Један такав излазак скупо га је коштао. Отели су га екстремисти и одвели на непознату локацију. Много се различитих прича наслушала његова породица током потраге за њиме, али никада нису сазнали зашто је отет и где је тачно одвезен након киднаповања.

Марко и Цвета Николић

15.јуни 1999.године

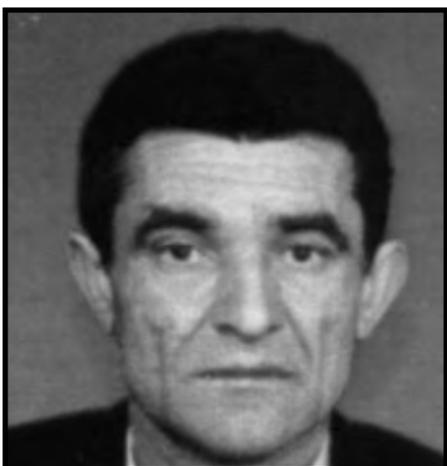
Дуго су мештани Мушотишта одолевали нападима и шиканирањима локалних Албанаца. У селу су остали само старији људи и били су немоћни за било какву одбрану. Свештеник Илија је причао да их је 15.јуна 1999.године задњи пут видео и са њима разговарао. Након тог дана нико их није видео а многи су убијени. Марко и Цвета Николић један од неколико брачних парова који су киднаповани и за које се ни до данас не зна шта се са њима десило. Марко је тада имао 79, а Цвета 74 године. После толико протеклих година, тешко да су живи, али се њихови најмилији надају да ће их ипак наћи.

Трајко Станковић

11.август 1998.године

Пре бомбардовања, неких седам месеци ишчекивања шта ће се десити на Космету, пензионер из Којловице Трајко Станковић кренуо је у приштинску пошту да подигне пензију. Имао је шесторо деце и мада је био инвалид неуморно је радио. Тог дана није стигао до поште, а неки очевидци су рекли породици да су га одвеле “учке”, у жутом комбију према Лукару. Још увек нема веродостојне информације шта се с њим десило.

Филип Гојковић

22.јуни 1998.године

Путујући службеним возилом до копа Белаћевац Филип Гојковић, Драган Вукмировић и Зоран Аџанчић су постали жртве отмицара припадника ОВК. Кренули су да узму неко ремење, уље и све што је још потребно за процес рада, али на посао нису успели да дођу. Њихова се имена и даље налазе на евиденцији несталих особа у Удружењу породица киднапованих и несталих лица на Космету.

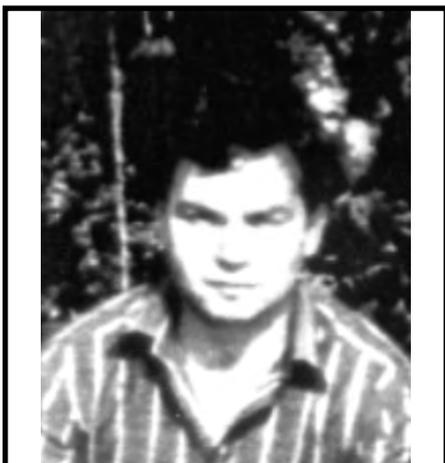
Предраг Ивковић

Негде пред бомбардовање Нишлија Предраг Ивковић(40) отац двоје деце мобилисан је и као резервиста отишао у Ђаковицу. У касарну Пантелеј у Нишу вратио се 13.јуна 1999.године, преспавао једну ноћ кући и поново мобилисан и послат на Космет. У колони од девет вучних возила са по два возача налазио се и Предраг. Напали су их терористи. Било је погинулих и рањених, а Предраг је са још петорицом возача и сувозача киднапован 14.јуна 1999.године.

Светомир Миленковић

3.август 1999.године

У кући Миленковића у Далматинској улици 183, у Приштини тог 3.августа 1999.године догодио се невиђен ужас. Четворица из ОВК упала су у просторије и без икаквог разлога почела да туку укућане. Јоргованку су тукли металним боксером, давили је жицом да је крв липтала на све стране. И њеног су оца задавили металном жицом коју су прикрили хекланом столњаком. Глава му је била разбијена. Крварио је и ту умро. Брата Светомира су киднаповали, а она је касније од последица стреса и батина ослепела. Цео тај ужас гледала је њена кћи Валентина. Нису имали ни новац ни злато које су касније терористи тражили па су за казну одвели Светомира да “тамо” призна где су их сакрили.

Никола Ристић

12.јули 1999.године

Из свог села Топличане код Липљана Николу Ристића с породицом Албанци су протерали, кућу им запалили а Николу три дана након тога киднаповали 12.јула 1999.године. КФОР је на пријаву отмице доста споро реаговао, а кад су дошли од тога много користи није било. Његовој супрузи Слободанки су Албанци говорили да га је убила српска војска. Она је давно била повучена па је Слободанка знала да то није истина, али је сумњала да су му можда то они учинили јер је кућа била опљачкана, а по поду прострти сунђери на којима је ОВК спавала.

Методије Халауска

2.април 2000.године

Готово сви Приштинци су ако не лично, а оно из виђења познавали инжењера Методија Халауску(85) који је свој сваки слободан тренутак проводио међу липама главне улице у граду. Волео је неизмерно Приштину и ни по коју цену није хтео, па чак ни под присилом да је напусти. Пребијен је у свом стану. Седморица Албанаца у најбољим годинама на смрт су претукли Халауску, увили га у ћебе и бацили поред језера у Грмији. Било је то 2.априла 2000.године.

Стојковићи

Пензионисани полицајац Слободан Стојковић(55) киднапован је 11.јуна 1999.године и док није пронађен мртав о његовој судбини је родбина слушала најмонструозније приче. Да несрећа буде још већа његове старе родитеље, угледне Урошевчане Милана и Даринку малтретирали су албански цивили како би их присилили да напусте кућу. Кад то нису хтели Милана су убили на кућном прагу, а Даринку која је због сломљеног кука лежала бацили са кревета и тукли. Родбина их није пронашла, мада су ишли на неке ексхумације, али то нису били Стојковићи.

Ненад Ремиштар

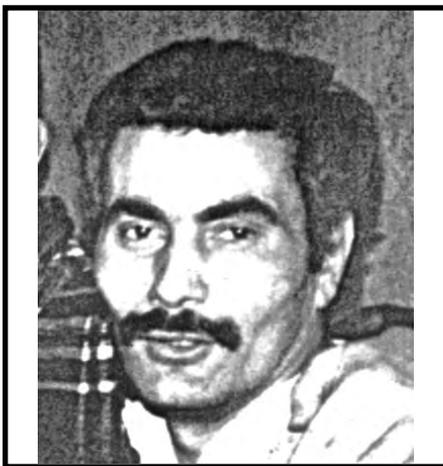
Јуни 1998.године

Полицајац Ненад Ремиштар из села Бича код Клине, радио је у Ђаковици као саобраћајни инспектор. Нестао је на путу до посла јуна 1998.године и до данас није пронађен. Породица је дошла до сазнања да му је на коловозу постављена барикада и да су га извукли из кола припадници ОВК који су пратили његово свакодневно кретање. То што је био српски полицајац било је пресудно да је 1998.године отет, када су на том делу Покрајине убијени и отети многи полицајци.

Зоран Недељковић

20.август 1999.године

На дан 21.децембра 2004.године породици Недељковић која је избегла из Приштине предато је тело Зорана Недељковића који је отет на пијаци 20.августа 1999.године. Отела су га четворлица униформисаних припадника ОВК. Знао је албански веома добро, није имао ни са ким сукобе и родбини није јасан разлог отмице. Породици је његово тело предато 2004.године.

Дејан Костић

15.април 1999.године

Тог петог априла 2005.године, тачно пет година од несатанка Дејана Костића(20), породици је предато његово тело које је сахрањено у Кленку код Шапца. Иначе Костићи су годинама живели у Бечу, али је Дејан сматрао да треба да одужи дуг држави и одслужи војску. На Кошарама је нестао заједно са још тројицом војника на коти Маја-глава на албанској граници.

Јелена Лалић

17.јуни 1999.године

Напад великог броја припадника ОВК на село Штупељ у општини Клина 17.јуна 1999.године пљачкање и паљење кућа, убиства мештана окончан је и киднаповањем деветоро мирних сељана. Међу њима су били Јелена Лалић(62) и њен супруг Војислав. Под окриљем мрака мештани су бежали кроз шуму у суседно село Будисавце и сакрили се у цркви. Кад су се мало прибрали видели су да нема Јелене и њеног супруга, али и још седам сељана који су нетрагом нестали.

Миодраг Обрадовић

18.јуни 1999.године

Српски и Муџер Бабуш као да су тада имали замењено већинско становништво. У Српском су живели Албанци, а Срби су већином живели у Муџер Бабушу. Први киднаповани Србин био је учитељ Миодраг Обрадовић који је страдао 18.јуна 1999.године. Не дуго затим пронађен је мртав.

Драган Бурџић

13.јуни 1999.године

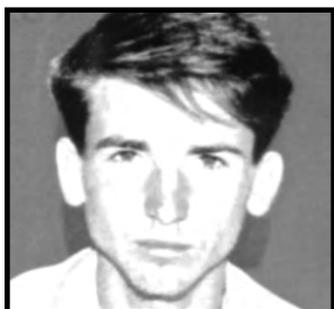
Возач Медицинског центра у Призрену Драган Бурџић(39), иначе војни резервиста 13.јуна 1999.године, био је само део екипе која је извлачила војну технику. Нападнути од припадника паравојске такозване ОВК један резервиста је убијен, Драган Бурџић и Драган Буцало отети, а један је побегао.

Срђан Стојковић

16.август 1999.године

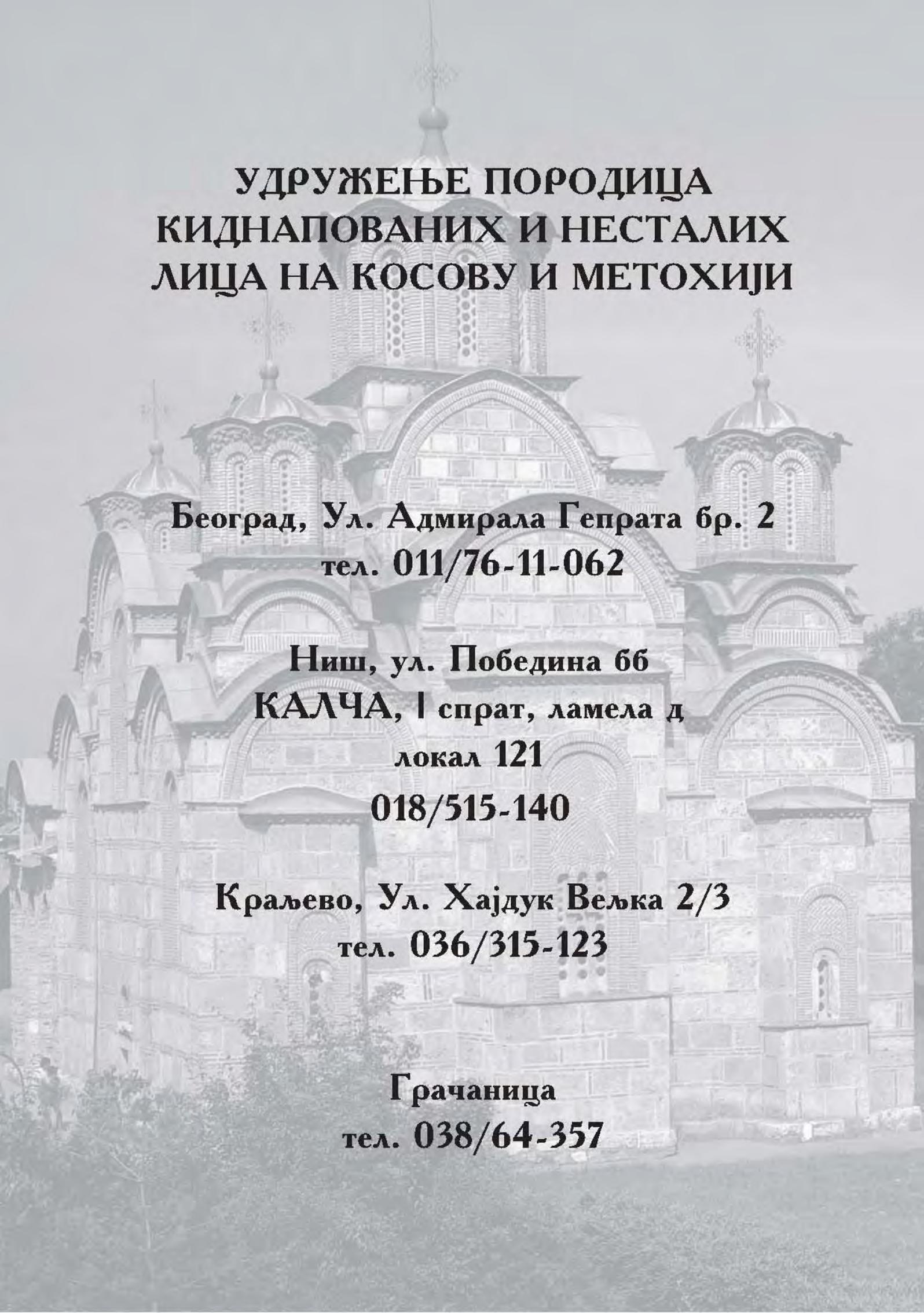
Полицајац Срђан Стојковић(31) је након повлачења наше војске и полиције са Космета распоређен да службује у Београду. Међутим послом је више пута долазио у Косовску Митровицу и одатле и нестао. Где се год обрађала породица наилазила је на зид ћутања. Сами су организовали потрагу, дошли до неких чудних детаља, али су на томе стали јер даље нису могли ништа да ураде.

Костићи
18.јули 1999.године

У једном дану у албанске казамате одведено је 14 Костића са осталим житељима села Ретимља. Све рођаци, они блиски, међу којима и два рођена брата Лазар и Тодор. Одведени су и Витомир, Сашко, Димитрије, Живко, Срећко, Небојша и Младен и Димитријеви синови Векослав и Мирољуб, Стајкова деца Миодраг и Светислав. Југослава су отели недељу дана пре свих ових Костића. Велика трагедија за државу а не за тако мало мирно село. Терористи су их преbacили у казамате мучили и ко зна шта са њима радили. У јами Волујак пронађено је 2006.године једанаест Костића. Сахрањени су на београдском гробљу Орловача. Заједно почивају Димитрије, Лазар, Тодор, Миодраг, Мирољуб, Небојша, Срећко, Светислав, Векослав, Живко и Витомир. 18. јула обележена је четрнаестогодишњица њиховог киднаповања.

**УДРУЖЕЊЕ ПОРОДИЦА
КИДНАПОВАНИХ И НЕСТАЛИХ
ЛИЦА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ**

**Београд, Ул. Адмирала Гепрата бр. 2
тел. 011/76-11-062**

**Ниш, ул. Победина бб
КАЛЧА, I спрат, ламела д
локал 121
018/515-140**

**Краљево, Ул. Хајдук Вељка 2/3
тел. 036/315-123**

**Грачаница
тел. 038/64-357**

Град Ниш
својим грабанима,
невиним жртвама
и палим за слободу
и част отаџине

на Билоблан 2000 г.

ЧЕКАМО
ВАСКРСЕЊЕ
ЖИВОТ
БУДУЋЕТ
БЕКА

